Κάθε Ἑλληνικὸς ἀγὼν εἶναι καὶ νίκη τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α΄ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
2 Ἀπριλίου 1949
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΤΟΣ 1ον—ΑΡ. ΦΥΛ. 45
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500
Σ. Τ. Γ. 902 β.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Τὸ ὄνειρον ἔγινε πραγματικότης. Ἡ πραγματικότης ἦτο ὄνειρον. Κατὰ τὴν ἱστορικὴν Ἑβδομάδα τῆς Ἐργασίας καὶ τῆς Νίκης, ὁ Βασιλεὺς ηὐδόκησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μακρόνησον.

Ἀφ' ὅτου ἐπανῆλθον οἱ Βασιλεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔχουν συνεχεῖς ἑβδομάδας ἐργασίας. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως φαίνεται ἤδη ἡ σοβαρότης τῆς ἀναλήψεώς μεγάλης ἀποστολῆς, φαίνονται αἱ φροντίδες, ἤρχισε νὰ ἀποτυποῦται ἡ τραχύτης τοῦ ἀενάου μόχθου καὶ ἐργασίας.

Αἱ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐξελίχθησαν εἰς τὸ Α΄ Τάγμα Σκαπανέων, ὅπου συνεκεντρώθησαν οἱ στρατιωτικοὶ ὅλων τῶν Ταγμάτων Μακρονήσου, ἠδραίωσαν τὴν πρὸς τὴν ἀνωτάτην ἡγεσίαν πίστιν τῶν ὁπλιτῶν μας.

Ἡ δημοκρατικότης των ἐνεφανίζετο ἐν παντί. Ἐὰν ὀνομάσωμεν τοὺς Βασιλεῖς μας Μεγάλους, δὲν θὰ σφάλλωμεν. Εἶνε μέγιστον καὶ παγκοσμίως ἱστορικώτατον τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον. Διότι μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, μὲ τοὺς ἀνυπερβλήτους ἄθλους τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τὴν συσσωμάτωσιν τοῦ Λαοῦ μας κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν καμπὴν τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου περὶ Αὐτούς, ἀσφαλῶς θὰ νικήσωμεν. Θὰ νικήσῃ τὸ δίκαιον καὶ ἡ Δημοκρατία τὴν ἄφατον τρομοκρατίαν, τὸν στραγγαλισμὸν πάσης ἐλευθερίας, τὸν ὁποῖον ἐξαπέλυσε καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἡ κομμουνιστικὴ τυραννία.

Ἡ πίστις μας ἦτο αὐτή, ὅταν ἐβλέπαμε μεταξύ μας τοὺς δημοκρατικωτάτους Βασιλεῖς. Ὅταν τοὺς ἐβλέπαμε φερομένους εἰς τὰς χεῖρας [illegible] τῶν στρατιωτῶν τῆς Μακρονήσου — πρωτοφανὲς σχεδὸν διὰ τὸ ἀξίωμά των — συλλογιζόμεθα ποίου δημοκράτου τὸ ὄνειρον θὰ ἦτο ἀνώτερον διὰ τὸν Ἀνώτατον Ἄρχοντά του, ἄνευ φρουρᾶς νὰ φέρεται αὐθορμήτως εἰς τὰς χεῖρας ὑπὸ ἐνθουσιώδους καὶ παραληρούσης πλέον μάζης χιλιάδων ἀνθρώπων.

Ἡ γνησία ἀνθρωποθάλασσα ἐφερε τὴν ἀγάπην τοῦ Λαοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως πρὸς τὸν Λαόν Του. Δὲν ἐφωνάζετο ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως μόνον ἡ ἐπωνυμία Του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπωνυμία τῆς Ἑλλάδος. Ἐφωνάζετο ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἐφωνάζετο ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βασιλέως

γαλισμὸν πάσης ἐλευθερίας, τὸν ὁποῖον ἐξαπέλυσε καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἡ κομμουνιστικὴ τυραννία.

Ἡ πίστις μας ἦτο αὐτή, ὅταν ἐβλέπαμε μεταξύ μας τοὺς δημοκρατικωτάτους Βασιλεῖς. Ὅταν τοὺς ἐβλέπαμε φερομένους εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν τῆς Μακρονήσου — πρωτοφανὲς σχεδὸν διὰ τὸ ἀξίωμά των — συλλογιζόμεθα ποίου δημοκράτου τὸ ὄνειρον θὰ ἦτο ἀνώτερον διὰ τὸν Ἀνώτατον Ἄρχοντά του, ἄνευ φρουρᾶς νὰ φέρεται αὐθορμήτως εἰς τὰς χεῖρας ὑπὸ ἐνθουσιώδους καὶ παραληρούσης πλέον μάζης γιλιάδων ἀνθρώπων.

Ἡ χακὶ ἀνθρωποθάλασσα, ἡ ὁποία προέπεμψε φέ-

περιεχομένου ἀξίου τῶν μεγίστων ἀξιωμάτων, τὰ ὁποῖα κατέχουν. Καὶ ὕστερα; Ὅταν τελειώση ἡ κατάστασις αὐτή; Ὅταν ὀρθοποδήσωμεν; Ἔ, τότε, φυσικά, θὰ ἔχουν, μὲ τὴν ἐργασίαν Των, μὲ τὴν προσωπικὴν Των, ἐδραιώσει [illegible] ἐν Ἑλλάδι.

Χαιρετῶμεν καὶ πάλιν ἐκ τῆς Μακρονήσου τοὺς ἐπισκεφθέντας μας Βασιλεῖς.

Χαιρετῶμεν τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Βασιλέως Παύλου ἕνωσιν ὅλων τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸν κοινὸν σκοπόν, διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος.

ΒΑΓΓ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὅταν ὑπηρέτει ὡς [illegible] στρατιώτης εἰς

ἀφοσίωσίν των πρὸς τὸν Ἀνώτατον Ἄρχοντα καὶ τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν.

Οἱ ὑψηλοὶ ἐπισκέπται μας ἔζησαν συγκλονιστικὰς στιγμὰς ἀφθάστου ἐθνικῆς ἐξάρσεως καὶ μεγαλειώδους πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ ἔφθανε τὰ ὅρια τοῦ παραληρήματος. Ἡ Μακρόνησος πα-

ω»— παρέχουν μίαν εἰκόνα τῆς ἐμπόνου συγκινήσεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ ἐδοκίμασαν κατὰ τὴν παραμονήν των μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν μας.

ΟΜΙΛΕΙ Ο κ. ΜΕΛΑΣ

«Ἐδοκίμασα μεγάλην συγκίνη-

μέραν τὴν ἐπισκέψεώς μου εἰς τὴν Μακρόνησον».

Αἱ διαπιστώσεις αὐταὶ ἀποτελοῦν τὴν πλέον ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς περιφανοῦς νίκης, τῆ. ὁποίαν κατήγαγε τὸ Ἔθνος εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σχολεῖον Μακρονήσου,

τιμῆς διὰ τοὺς ἀκαταπονήτους ἐργάτας τῆς θαυμαστῆς ἐθνικῆς ἀναμορφωτικῆς αὐτῆς προσπαθείας.

ΧΡ. ΑΘΑΝΙΤΗΣ

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ δημοσιεύσωμεν συνέντευξιν μὲ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν κ. Παν. Καπελλόπουλον.

Τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέως Α' Τ.Σ.
Ἀρχιμανδρίτ. ΣΤΥΛ. ΚΟΡΝΑΡΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως μὲ βαθειὰ εὐλάβεια καὶ κατάνυξι οἱ Χριστιανοὶ Ἕλληνες προσῆλθον στοὺς Ναοὺς τοῦ Θεοῦ γιὰ ν' ἀσπασθοῦν τὸν Σταυρὸ τοῦ [illegible]

σμένο ξύλο μέσα [illegible]

λευλούδια ψάλλοντας «Τὸν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα», παρουσίαζε μέσα σὲ στοχασμοὺς προσευχῶν στοὺς πιστούς. Μύριες σκέψεις, πλεῖστα διδάγματα ἀπορρέουν πάντοτε ἀπὸ τὸν Σταυρόν. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μεγαλομάρτυς τοῦ Γολγοθᾶ ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ὄνειδος καὶ ἡ αἰσχύνη μεταβάλλονται εἰς εὐλογίαν καὶ χαιράν. Σὰν πολύκρουνη πηγὴ τὸ αἱματοβαμμένο σημεῖο τοῦ Χριστιανοῦ προχέει λύτρωσιν, σωτηρίαν καὶ ζωὴν εἰς ἐκείνους ποὺ θὰ καταστήσουν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀντικείμενον βαθυτάτης σκέψεως καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως διὰ μίαν νέαν ζωήν. Διότι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν προσφυᾶ ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶνε: «Τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία, τοῖς δὲ σωζομένοις δύναμις Θεοῦ». Ἀναγνωρίζουν εἰς αὐτὸν τὴν παμμεγίστην θυσίαν, ἡ ὁποία προσεφέρθη ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον Λυτρωτήν, ἵνα λυτρώση τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τῆς καταδίκης. Ἐταπεινώθη, ἐχλευάσθη, ὠνειδίσθη, ἐμαρτύρησεν ἐπ' αὐτοῦ ἵνα ὑψώση ἡμᾶς.

Ἔκτοτε συμβολίζει τὴν θυσίαν καὶ τὸν θρίαμβον. Σὰν ἀκτινοβόλος φάρος προβάλλει μέσα στὴν τρικυμιώδη τῆς ζωῆς θάλασσαν. Σὰν πολύφωτον σέλας παρηγορίας σκορπᾷ θάρρος σπουδῆς θλιβωμένους καὶ καταπονουμένους, ὁδηγῶν σὰν παμμέγιστος φωτεινὸς δείκτης πρὸς τὴν ἀληθῆ πορείαν τῆς ζωῆς. Δεικνύει τὴν ἀφεπηρίαν καὶ τὸ τέρμα κάθε Χριστιανοῦ. Ἀφετηρία, διότι «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Χωρὶς ἀνδρεῖα καὶ [illegible] ἀ-

τή. Πολλοὶ ἔχουν προχωρήσει εἰς τὸν δρόμον του, χωρὶς κόπον. Δὲν τρέχουν ἀλλὰ φέρονται μοιραῖα καὶ ἀσυνείδητα. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἐμβαθύνει στὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν ἀξίαν τῆς καὶ τὸν προορισμόν των. Ἔχουν δώσει ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν καὶ δι' αὐτὸ ἐπιζητοῦν τὴν

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΤΕΝΙΣΑΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τὸ ὄνειρο γίνεται πραγματικότης. Ἡ ἐπιθυμία μας παίρνει σάρκα καὶ ὀστᾶ. Τὴν ἀγωνιώδη ἀναμονὴ τὴν διαδέχεται ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Ἡ ἀπόλυτη ἱκανοποίησις. Ἐκεῖνο, ποὺ τόσο τὸ θέλαμε, τόσο τὸ περιμέναμε, ἔγινε ἀλήθεια. Εἶνε χειροπιαστό. Ὁ Βασιλιᾶς καὶ ἡ Βασίλισσα στὸ νησί μας!! Στὸ τόσο μικρὸ σὲ ἔκτασι νησί μας, ἀλλὰ καὶ πόσο μεγάλο σὲ ἐργασία καὶ προσπάθεια. Στὸ τόσο φτωχὸ στὰ χώματα, ἀλλὰ καὶ πόσο πλούσιο σὲ ἑλληνικὲς ψυχές. Χαιρόμαστε καὶ γελᾶμε ὅπως τὸ μικρὸ παιδὶ σὰν τοῦ χαρίζει ὁ στοργικὸς πατέρας ἕνα παιχνίδι. Καὶ γιὰ μᾶς, δῶρο ἦταν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Βασιλιᾶ. Δῶρο μεγάλο καὶ τρανό. Χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος. Αἰώνιο καὶ ἀξέχαστο. Ποὺ δὲν ξεπληρώνεται μὲ λόγια. Ποὺ δὲν μετριέται μὲ τὴν πέννα. Μόνον μὲ ἔργα ἀνταποδίδεται...

Ἡ μεγάλη τιμὴ φουσκώνει τὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν καὶ φτάνει τὶς ζητωκραυγὲς μέχρι τοὺς οὐρανούς: Ζήτω ὁ Βασιλεύς!!!

Ἐπιβλητικός, σεβαστός, γαλήνιος, προσιτὸς σὲ ὅλους, καταδεκτικός, λιτὸς σὰν πραγματικὸς στρατιώτης ποὺ εἶνε, χωρὶς ἠφαιστειώδεις ἐκρήξεις, μὲ κάποιες ρυτίδες στὸ πρόσωπο —σημάδια τραχειᾶς ζωῆς καὶ ἀπέραντης θελήσεως— μὲ ἥσυχη καὶ ἀργὴ μιλιά, μὲ ματιὰ ἀστραποβόλα ποὺ καθρεφτίζεται μέσα της ἡ πίστις καὶ ἡ καλωσύνη.

Ἁπλὸς στὴν κουβέντα του καὶ ἁπλούστερος στοὺς τρόπους του. Μὲ εὐγένεια μεσαιωνικοῦ ἄρχοντα καὶ καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ ποὺ γίνεται λιονταρίσια πάνω στὸν ἀγῶνα. Καὶ στρατιώτης καὶ ἄνθρωπος. Τὸ ἕνα προτέρημα δὲν παραμερίζει τὸ ἄλλο. Καὶ τὰ δυὸ εἶνε πάντα μαζί. Σὲ στιγμὲς ψυχικῆς εὐδαιμονίας δὲν χάνεται ἡ μορφὴ τοῦ στρατιώτη. Καὶ σὲ στιγμὲς ἐντατικῆς δράσεως καὶ σκληρῆς δοκιμασίας δὲν χάνονται τὰ σημάδια τῆς καλωσύνης. Ἄνθρωπος καὶ Βασιλιᾶς. Βασιλιᾶς καὶ ἄνθρωπος.

Ἔτσι τὸν εἴδαμε. Ἔτσι πιὸ πολὺ τὸν ἀγαπήσαμε.

⁂

Ἡ καλωσύνη φαίνεται στὸ πρόσωπό Της. Ἡ ἀγάπη Της γιὰ τοὺς στρατιῶτες διάχυτη στὰ μάτια Της. Τὸ ἐνδιαφέρον Της θερμὸ γιὰ τὴν ζωή μας. Γιὰ ὅλα. Πῶς περνᾶμε καὶ ποιὰ εἶνε ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα μας. Καὶ Μητέρα καὶ Ἀδελφή. Ἴδια ἡ Ἑλλάδα. Ἀπέριττη καὶ προσηνής. Καὶ στὴν ἐμφάνισι καὶ στὴν συμπεριφορά Της. Φίλημα τῆς Πατρίδας στὸ καθαρὸ πλέον μέτωπο τῶν παραστρατημένων παιδιῶν της. Συγγνώμη καὶ ἄφεσις. Ἐμπιστοσύνη καὶ ἔπαινος. Κατακύρωσις τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀσώτου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας. Σφραγῖδα ἄσβεστη μὲ τὰ ἐθνικά μας σύμβολα.

« . . . Εἴσαστε Ἕλληνες! Τὸ βλέπουμε καὶ σᾶς ἀγαπᾶμε...».

Αὐθόρμητη ἡ ἰαχὴ ξεσχίζει τοὺς αἰθέρες: Ζήτω ἡ Βασίλισσά μας!!

⁂

Τὸ ἔχουμε ξαναπῆ, τὸ ἔχουμε ξαναδείξει πὼς εἴμαστε Ἕλληνες. Πὼς ἡ δική μας καρδιὰ εἶνε δυὸ φορὲς ἑλληνική. Στὸ Γράμμο ἐμεῖς δὲν εἴμαστε; Στὴ Χαλανδρίτσα, στὴν Ἀμαλιάδα, στὴ Θράκη; Παντοῦ, ὅπου τὸ γερὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο μάχεται τὸν μεγάλο ἀγῶνα.

Τὸ ἔχουμε φωνάξει σὲ ὅλους ὅσοι μᾶς ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ φτάσουν στὰ χώματά μας. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ποὺ ἀτενίζουμε στὰ πρόσωπά Τους τὴν ἴδια τὴν Πατρίδα, τὴν ἴδια τὴ Φυλὴ νὰ μᾶς κυττάζη κατάματα καὶ ἴσα, δὲν θὰ τὸ ποῦμε; Ἡ πολεμικὴ κραυγὴ ἔρχεται μόνη της καὶ ἀβίαστη στὰ χείλη. Δυνατὴ καὶ ἀπέραντη:

— Ὄ-πλα θέ-λου-με...

Ξέσπασμα μιᾶς ψυχῆς ποὺ βρῆκε τὸ λυτρωμὸ καὶ ζητάει νὰ περπατήση μπροστὰ καὶ γρήγορα. Γιὰ ἐκεῖ ποὺ καθυστέρησε. Νὰ φτάση καὶ νὰ ξεπεράση καὶ τοὺς ἄλλους.

ΛΑΕΡΤ. ΔΟΥΒΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΟΠΗΝ ΝΕΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΑ ΝΕΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

Τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογρ. ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΧΟΥΙ

«Λυποῦμαι βαθειά, διότι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ εἴπω. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ πεποίθησίς μου πρὸς τὸ παρόν: ὅτι, δηλαδή, ἡ δύναμις εἶνε τὸ μόνον σταθερὸν θεμέλιον τῆς εἰρήνης καὶ τὸ μόνον μέσον νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν πόλεμον εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον»!

ΟΥΙΝΣΤΟΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ὁ δυτικὸς καὶ ὁ πολιτισμένος κόσμος ζητεῖ τὴν εἰρήνην, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, εἶνε σκόπιμον νὰ γνωρίσουν οἱ λαοὶ ὅλοι τὶς δυνατότητες καὶ τὶς προθέσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γύρω ἀπὸ τὸ ἀτομικὸν ὅπλον.

Ἡ Ἀμερικὴ πρέπει νὰ ἐμποδίση τὸν πόλεμον. Εἶνε λοιπὸν καθήκον σωφροσύνης καὶ ἀνθρωπισμοῦ νὰ μάθουν οἱ ρῶσσοι ἀρχηγοὶ τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἡ Ἀμερικὴ διαθέτει νέα ἀτομικὰ ὅπλα, ἱκανὰ νὰ παραλύσουν τὴν Ρωσσίαν. Ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν μεγάλων ρωσσικῶν πόλεων διατρέχουν τὸν τρομερὸν κίνδυνον νὰ ἐξαφανισθοῦν κατὰ ἑκατομμύρια, μὲ τὰς πρώτας μόνον ἐπιδρομάς. Ὅτι οἱ στόχοι καθωρίσθησαν, τὰ ἀεροπλάνα εἶνε ἕ-

τοιμα καὶ τὰ πληρώματά των ἡμέραν καὶ νύκταν εἰς κατάστασιν συναγερμοῦ. Τέλος ὅτι ἐὰν ἡ Ρωσσία ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ ὑποστῆ ἀμέσως τρομακτικὰ ἀντίποινα.

Ὀφείλομεν νὰ ὁμιλήσωμεν καθαρά, ἐὰν θέλουμε νὰ ἀποφύγωμεν κάθε δυνατότητα ἐπιθέσεως, στηριζόμενοι ἐπὶ μιᾶς παρεξηγήσεως. Ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον ὅσοι ἐπετέθησαν πρῶτοι ἦσαν κακῶς πληροφορημένοι γιὰ τὶς δυνατότητες καὶ τὶς προθέσεις τῶν Ἀμερικανῶν. Ἐὰν τὰ πράγματα αὐτὰ εἶχαν ἐκ τῶν προτέρων ξεκαθαρισθῆ, θὰ μπορούσαμε νὰ ἀποφύγωμεν τὶς δυὸ μεγάλες συρράξεις. Πρέπει ἀκόμη νὰ διαφωτίσωμεν τὸ περιβάλλον τοῦ Στάλιν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποφύγη τὰ σφάλματα ποὺ διέπραξαν εἰς τὸ παρελθὸν οἱ σύμβουλοι τοῦ Κάϊζερ, τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Τόγιο. Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἐὰν θέσουν τὰς χεῖρας των εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, τὰ ἀμερικανικὰ ἀντίποινα θὰ εἶνε ἄμεσα καὶ ἀποφασιστικά, μὲ τὰ ἀτομικὰ ὅπλα.

Ὁ πόλεμος ἢ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐλαχίστους λειτουργοὺς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως μὲ μονόπλευρον ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν. Ὑπάρχουν λόγοι νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ Ρῶσσοι δὲν στηρίζουν τοὺς ὑπολογισμούς των εἰς τὰς νίκας τοῦ στρατοῦ των κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν τὴν

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ "ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ" ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

(Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἀναγνώστου μας περὶ τῆς συμβολῆς τῆς ἐφημερίδος μας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ "Ἔθνους).

Σήμερον ἔλαβον δύο φύλλα τῆς ἐφημερίδος σας «Ἀναμόρφωσις», τὰ ὁποῖα ἐδιάβασα καὶ ἐπρόσεξα πολύ. Κάθε ἔπαινος διὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν προσπάθειάν σας, πλὴν τοῦ ὅτι θὰ εἶνε μικρός, θεωρῶ ὅτι εἶνε καὶ περιττός, διότι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος, καὶ δὴ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν φυλήν μας, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπαίνων, διότι τότε χάνει κάτι, ἴσως καὶ πολύ, ἀπὸ τὴν αἴγλην του. Σᾶς παρακαλῶ δεχθῆτε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησίν μου διὰ τὴν συμβολήν σας εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα.

ΑΘ. ΚΟΥΡΑΚΟΣ—ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Τοῦ κ. Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗ

Ἑκατὸν ἔτη συνεπληρώθησαν (1847—1948) ἀφότου εἶδε τὸ φῶς εἰς τὸ Μύρθιο τῆς Κρήτης ἥρως τῆς Ποτρίδος καὶ τῶν Γραμμάτων, ὁ μόλις μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν Γερμανῶν ἀποθανὼν ἐκ τοῦ πένθους Γεώργιος Χατζιδάκις. Καὶ σήμερον, ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἑορτὴν τῆς ἀνθρωποποιοῦ

Ὁ κ. Καπελλόπουλος ὁμιλῶν πρὸς τοὺς σκαπανεῖς μας, παρεπιλεύρως ὁ Διοικητὴς μας κ. Βασιλόπουλος.

Ἑλληνοχριστιανικῆς παιδείας, ἄνευ τῆς ὁποίας ἐπίκειται ἡ βασιλεία τῆς στέππας,—σήμερον εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμὴ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ τὴν ζωήν του καὶ μὲ τὸ ἔργον του ἔδειξε τὶ δύναται νὰ κατορθώσουν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμός ὅταν συντεθοῦν εἰς «εὐτυχῆ φύσιν».

Νὰ σκιαγραφίσωμεν τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Γεωργίου Χατζιδάκι; Ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι πρὸ αὐτοῦ παιδαριώδης καὶ ἀσύντακτος ὑπῆρξεν ἡ ἔρευνα περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μὲ μόνην ἐξαίρεσιν τὰς προσπαθείας τοῦ μεγάλου Κοραῆ, τοῦ Μαυροφρύδου καὶ τοῦ Γερμανοῦ Ἑλληνιστοῦ καὶ κατόπιν Τουρκολόγου Φόϊ. Ὁ Χατζιδάκις, πλὴν ἀναριθμήτων ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν, πρῶτος ἀποκατέστησεν ἐπιστημονικῶς τὴν ἑνότητα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐπετέλεσε δηλαδὴ εἰς τὸ γλωσσικὸν τομέα ἔργον Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου. Καὶ δικαίως τὸν «Νέστορα τῆς γλωσσολογίας», κατὰ τὸν Κρέτσμερ, ἐχαρακτήρισεν ὡς τὴν «προσωποποίησιν τῆς Ἐπιστήμης» σεβαστὸς φίλος, ὁ κ. Γεωργούλης.

Δὲν εἶνε ὅμως ἐξ ἴσου γνωστὸν —τείνει μάλιστα νὰ λησμονηθῆ— ὅτι ὁ συστηματικὸς τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπῆρξεν ὁ ὑπεραισπιστὴς τῶν ἐθνικῶν δικαίων καὶ διὰ τοῦ ὅπλου καὶ διὰ τῆς γραφίδος. Ἡ πρώτη ἐπανάστασις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ἦτο εἰς τὴν Κρήτην τῷ 1866, ὅτε ἐπολέμησεν ἐπὶ δύο καὶ ἥμισυ ἔτη. Ἔκτοτε καὶ μετὰ τὴν ὁριστικήν του ἐγκατάστασιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξηκολούθει νὰ κατέρχεται εἰς τὴν Κρήτην ὁσάκις ἐσημειοῦτο ἐξέγερσις καὶ νὰ μετέχη τοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὴν τελευταίαν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1897, πεντηκοντούτις πλέον, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου πρὸ πολλοῦ, ἀπεχαιρέτησε τοὺς φοιτητὰς κατῆλθεν εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου μετέσχε τῆς ἐπαναστάσεως ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἑλλὰς ἐνικήθη εἰς τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον πόλεμον, αἱ δὲ Μεγάλαι Δυνάμεις ἀπέκλεισαν τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐξα-

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

"ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΟΥ,,

Καλαίσθητο, καλοτυπωμένο καὶ μεθοδικὸ ἦρθε στὸ Τάγμα μας τὸ ἀναγνωστικό, ποὺ ἡ Διεύθυνσις Β)5 Γ.Ε.Σ. εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσι νὰ τυπώση καὶ νὰ διαθέση πρὸς χρῆσιν τῶν ἀγραμμάτων Τὸ Στρατιωτικὸν Ἀλφαβητάριον διαιρεῖται στὸ καθαυτὸ Ἀλφαβητάριο, παρεμφερὲς μὲ τὰ Ἀλφαβητάρια τῶν δημοτικῶν σχολείων, καὶ στὸ Ἀναγνωσματάριο μὲ περιεχόμενον ποικίλον καὶ προσαρμοσμένο στὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου.

Τὴν σύνταξιν τοῦ «Βιβλίου μου» ἀνέλαβαν οἱ κ. κ. Κολοβὸς Κ., ἔφ. ἀνθ)γός, καὶ Παπανδρέου Ἀνδρ., ἔφ. ὑπολ:γός, οἱ ὁποῖοι δάσει τῶν ὑποδείξεων τοῦ Β)5 Γ.Ε.Σ. παρουσίασαν μία πολὺ ἐπιμελημένην ἐργασίαν, χρησιμωτάτην εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Σχολείων Ἀγραμμάτων εἰς τὸν Στρατόν.

Ἡ προσπάθεια, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν ἡ Β)5 Γ.Ε.Σ. εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ἀποδώση θαυμασίους καρπούς.

Γιατὶ καθημερινῶς συναντοῦμε στρατιῶτες ποὺ φλέγονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσουν τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν προγόνων μας, νὰ μεταλάβουν ἀπὸ τὰ θεῖα νάματα τοῦ λόγου καὶ τῆς σκέψεως καὶ νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὴν τρισχιλιετῆ κληρονομίαν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ, ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ παιδεία.

Ἰδιαίτερα γιὰ μᾶς τοὺς Μακρονησιῶτες, ποὺ ἤλθαμε στὸ Μεγάλο αὐτὸ Ἐθνικὸ Σχολεῖο νὰ βροῦμε τὸν τίμιο δρόμο τῆς γαλανῆς μας Πατρίδος, θὰ εἶνε μεγαλύτερη ἡ ὠφέλεια.

Γιατὶ βγαίνοντας ἀπ' ἐδῶ, θὰ πρέπει νὰ εἴμαστε ὄχι μόνον καλοὶ στρατιῶτες, ἀλλὰ καὶ καλοὶ πολῖτες.

Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι οἱ διάφοροι «καθοδηγητὲς» τοῦ ψυχοφθόρου κομμουνισμοῦ ψαρεύουν στὰ θολὰ νερὰ τῶν ἀγραμμάτων πιὸ εὔκολα, παρ' ὅ,τι στοὺς μορφωμένους καὶ παιδευμένους νέους, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἂν καὶ μορφωμένοι, ἐθελοτυφλοῦν.

Σ. Μ.

ΜΟΡΦΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

Ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐλευθερίας

Ἐποχὲς ἀνόδου εἶνε τὰ χρόνια κεῖνα, ποὺ ἡ Ἐλευθερία, ξεσπαθωμένη, ὁδηγᾶ τοὺς ἀνθρώπους στὶς ἡλιόχαρες κορφὲς τῶν παλιῶν κι' ἀφθαστων ὀνείρων, ζυγώνοντάς τους ὅλο καὶ πιότερο στὴν ὀλβιότητα τοῦ προορισμοῦ τους. Σὲ τέτοιες ἀνοιξιάτικες ἐποχὲς τῆς Ἀνθρωπότητος τ' ἀνθοβόλημα εἶνε γενικό. Μέσα στὸ πανηγύρι τῆς δημιουργίας κυρίαρχος ὑψώνεται ὁ χαρούμενος τόνος τῶν ἀναστάσιμων λουλουδιῶν, ποὺ σπάταλα σκορπᾶ ἡ Ποίηση.

Μιὰ τέτοια ὥρα τῆς Ἱστορίας, ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες τοῦ κόσμου, ἀστράφτει ὁ κεραυνὸς τοῦ 21, πυρακτωμένος ἀπὸ τὰ πικραμένα στήθη τῶν ἐπαναστατημένων ραγιάδων. Τὸ Γένος, σπάζοντας τὴν ταφόπετρα τῆς σκλαβιάς, βροντοφωνάζει τὸ δικαίωμά του γιὰ ζωή, ἐνῶ οἱ ἀθάνατες Μοῦσες δωρίζουν τὶς ἀρχαῖες λύρες στοὺς Ποιητὲς ποὺ ὑψώνουν δοξαστικὸ τὸ τραγοῦδι τους. Μέσα στὸ πλῆθος τῶν εὐγενῶν σκιῶν ἐκείνων ποὺ ὕμνησαν τὸ μεγάλο Ἀγῶνα, μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια βηματίζει ἀσυντρόφευτη καὶ μοναδική, ἡ αὐστηρὴ καὶ τραχειὰ μορφὴ τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ Σολωμὸ καὶ τὸ Φώσκολο ἀποτελοῦν τὴν τριάδα τῶν μεγάλων Ζακυνθίων ποιητῶν.

Ὁ Ἀνδρέας Κάλβος Ἰωαννίδης εἶνε ἀπὸ τὶς προσωπικότητες ἐκεῖνες, ποὺ μιὰ παράξενη μοῖρα ἔχει σφραγίσει μὲ τὴν καυτὴ σφραγίδα τοῦ πόνου. Εἶδε τὸ φῶς στὴ Ζάκυνθο τὸ 1792. Γρήγορα ὅμως ἡ οἰκογένειά του διαλύεται. Ὁ πατέρας του τὸν παίρνει μαζί του στὸ Λιβόρνο τῆς Ἰταλίας, ὅπου ὁ μικρὸς Ἀνδρέας μαθαίνει τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ καὶ ἰταλικὰ γράμματα. Σύντομα ὅμως, καταδιωγμένος ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ φτώχεια, ἔρχεται στὴ Φλωρεντία, γιὰ νὰ συνεχίση τὶς φιλολογικὲς καὶ φιλοσοφικές του σπουδές. Ἐκεῖ ὁ ζακυσιμένος ποιητὴς τῆς Ἰταλίας ὁ Φώσκολος, γεννημένος κι' αὐτὸς στὴ Ζάκυνθο ἀπὸ μητέρα ἑλληνίδα συγκινεῖται ἀπὸ τὴν λαχτάρα τοῦ ἐξαισίου αὐτοῦ πνεύματος γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ φωτὸς καὶ παίρνει κοντά του τὸν Κάλβο, γραμματέα καὶ προστατευόμενο, γιατὶ, καθὼς γράφει, «ἀφαιρεῖ τὰ πτερὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἡ πενία». Τότε γράφει ὁ Κάλβος δυὸ τραγωδίες στὰ ἰταλικά, ποὺ καθὼς ὁμολογεῖ ὁ προστάτης του, «παρέχουν ἐλπίδες γιὰ ἕνα μέλλον ὄχι συνηθισμένο». «Ὁ Κάλβος εἶνε ἐνάρετος, μετριόφρων καὶ ἐκ φύσεως ἠθικοφιλό[illegible] ἀπὸ [illegible] γραμμὲς ὁ Φώσκολος μας δίνει τὸ πορτραῖτο τοῦ Κάλβου, ποὺ, μ' ἀκούραστο πεῖσμα, κατακτᾶ σ'ὅλο τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ βάθος τους τὴν κλασσικὴ ἑλληνικὴ καὶ τὴν ἰταλικὴ φιλολογία, μαθαίνει τὶς περισσότερες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες καὶ σπουδάζει πολλὲς ἐπιστήμες. Αὐτὴ του ἡ μόρφωση θὰ προσδιόρη σ κατὰ πολὺ τὴν ποίησή του.

Στὰ 1815 βρίσκομε τοὺς δυὸ ποιητὲς στὸ Λονδῖνο. Ἐδῶ περνᾶ ὁ Κάλβος τὶς πιὸ ἄνετες καὶ πιὸ χαρούμενες μέρες τῆς ζωῆς του, κάνοντας τὸ δάσκαλο τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἰταλικῆς καὶ μεταφράζοντας διδακτικὰ βιβλία.

Μὰ καθὼς τὰ περασμένα νιᾶτα του τὸν εἶχαν κόψει χαρακτῆρα κλειστό, ἰδιότροπο κι' ὀξύθυμο, βασανισμένον ἀπὸ τὸ αἴτημα τῆς ἠθικῆς αὐτονομίας, συγκρούεται μὲ τὸν ἐπίσης ὀξύθυμο εὐεργέτη του. Ὁ Φώσκολος κι' ὁ Κάλβος δὲ θὰ συναντηθοῦν ποτὲ πιά. Καὶ τὰ χτυπήματα τῆς μοῖρας συνεχίζονται: Χάνει τὴν κορούλα του καὶ σὲ λίγο τὴν ἀγγλίδα γυναῖκα του. Ἡ καινούργια ὀρφάνια πνίγει γιὰ πάντα μὲ τὰ σύννεφα τοῦ πένθους τὸν ἥλιο τῆς χαρᾶς κι' ὁ Κάλβος ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ γευτῆ παρὰ θλίψη καὶ δυστυχία.

Τότε ξεσπᾶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Ὁ Κάλβος ἔρχεται στὸ Ναύπλιο, «γιὰ νὰ προτάξη μιὰ ἀκόμα καρδιὰ στὸ σίδερο τῶν Μουσουλμάνων», καθὼς ἔγραφε ἀργότερα στὸ Λαφαγιὲτ, τὸ θρυλικὸν ἥρωα τῆς Γαλλικῆς κι' Ἀμερικανικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπογοητευμένος ὅμως ἀπὸ τὶς διχόνοιες τῶν Ἑλλήνων γυρίζει πίσω. Θὰ πολεμήση τοὺς τυράννους μὲ τὴ λύρα του πιά, γιατὶ ὁ καθένας ἀγωνίζεται γιὰ τὴν Ἐλευθερία μὲ τὸν τρόπο του. Ἔτσι τὸ 1824 τυπώνει στὴ Γενεύη τὴ «Λύρα» συλλογὴ μὲ 10 ὠδὲς καὶ τὸ 1826 στὸ Παρίσι ἄλλες 10 μὲ τὸν τίτλο «Νέαι ὠδαί», ἀφιερωμένες στὸ στρατηγὸ Λαφαγιέτ. Τὸ 1817 ἔρχεται στὴν Κέρκυρα, ὅπου ἡ περίφημη «Ἰόνιος Ἀκαδημία», πρωτοστατεῖ στὸν πνευματικὸν ὀργανισμὸ τῆς Ἑπτανήσου. Τὸ φωτισμένο αὐτὸ ἀνώτερο ἐκπαιδευτήριο προσφέρει τὴν ἕδρα τῆς Φιλοσοφίας στὸν Κάλβο, ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν εὐφράδεια καὶ τὴ σοφία του. Ἀλλὰ σὲ μερικὰ χρόνια παραιτεῖται γιὰ ν' ἀφιερωθῆ στὶς μελέτες του, χωρὶς ποτὲ πιὰ νὰ ξαναγράψη στίχους. Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸν κλειστό, περήφανο κι' ἀπάνοσμο χαρακτῆρα του εἶνε, πὼς, ἐνῶ ἔζησε 23 ὁλόκληρα χρόνια στὴν Κέρκυρα, ὅπου ὁ Σολωμὸς ἤτανε διάσημος κι' εἶχε δημιουργήσει τὴν ποιητικὴ του σχολή, ὁ Κάλβος δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπαφὴ μαζί του κι' οὔτε ἀνακατεύτηκε ποτὲ στὴ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνηση. Τέλος, φτωχός, μ' ἀρρωστημένα μάτια, φεύγει γιὰ τὸ Λονδῖνο, ξαναπαντρεύεται, μὲ ἀγγλίδα πάλι, καὶ τὸ 1867, ἄγνωστος καὶ λησμονημένος πεθαίνει μέσα στὴν καταχνιασμέ[illegible] ἡ. Καὶ

«ὁ χωρὶς φθονερὸς
καὶ τῶν ἔργων ἐχθρὸς
καὶ πάσης μνήμης
ἔρχεται.
Περιτρέχει τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν γῆν ὅλην.

Ἀλλ' ὅτε πλησιάσας
τὴν γῆν, ὁποὺ τὸν ἔχει,
θέλει ἀλλάξει τὸν δρόμον του
ὁ Χρόνος, τὸ θαυμάσιον
χῶμα σεβάζων.

Ο ΑΛΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τὸ β' μέρος.

ΘΕΑΤΡΟ - ΤΕΧΝΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

TENNESSEE WILLIAMS "ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ Ο ΠΟΘΟΣ,,

(ΣΤΟ "ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΕΧΝΗΣ,,)

Τοῦ κ. ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΟΥΚΟΥ

Γιὰ ὅσους ἀγαπᾶνε τὸ Θέατρο σὰν ἄρτο ζωῆς —τὸ θέατρο καὶ ὄχι τὸ θεατρικὸ θέαμα— εἶνε μιὰ πολὺ μεγάλη χαρὰ ἡ κάθε παράσταση τοῦ Θεάτρου Τέχνης καὶ μάλιστα τώρα, ποὺ ἔμεινε τὸ μοναδικὸ θέατρο μέσα στὴν Ἀθήνα πιστὸ στὸν προορισμό του καὶ στὴν Τέχνη. (Βέβαια εἶνε καὶ τὸ Ἐθνικό, μὰ στὸ πεῖσμα —τίνος ἄραγε;— κατάντησε μουσεῖο θεατρικῶν παραστάσεων, κι' ἂς ἔχει τόσο καλοὺς ἠθοποιούς, τέτοια παράδοση, ἕνιαν ἀσύγκριτο Φωκᾶ καὶ τόσα μέσα... Ἀπὸ καιρὸ τώρα βαδίζει σ' ἄγονη γραμμή...). Ἔτσι, τὸ «Λεωφορεῖον ὁ Πόθος», τὸ νέο ἔργο ποὺ ἀνέβασε τὸ Θέατρο Τέχνης, δὲν εἶνε μόνο μιὰ μεγάλη θεατρικὴ ἐπιτυχία, μὰ κάτι πάρα πάνω: ἕνας θρίαμβος τοῦ κ. Κούν, τῶν ἠθοποιῶν, ὅλων ὅσων συνεργάστηκαν σ' αὐτό.

⁂

Ἡ Μπλὰνς Ντυπουά, Ἀμερικάνα γαλλικῆς καταγωγῆς, π' ἀγαπᾶ τ' ὄνομά της γιατὶ θυμίζει ἕνα δάσος λευκό, ὄχι τόσο μεγάλη γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει ἐλπίδα ἐπιστροφῆς, μὰ οὔτε τόσο μικρὴ γιὰ νὰ μὴν «ξέρει πολλά», φορτωμένη πι[illegible] μαρτία καὶ λλάσπη, ταξιδιώτισσα μὲ δυὸ μεγάλες ἀποσκευὲς —ἕναν παιδικὸν ἔρωτα, τραγικὸ κι' ἀνικανοποίητο, κι' ἕναν μεγάλο πόθο γιὰ μιὰ καινούργια ζωή, καταφτάνει στὴ γαλλικὴ συνοικία τῆς Ν. Ὀρλεάνης, στὴν ἀδελφή της, μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς — τὸ Λεωφορεῖον ὁ Πόθος...

Ἐδῶ θὰ δώσει τὴν τελευταία μάχη μὲ τὴ ζωὴ —μὲ τὸν ἴδιο τὸν γάλη θεατρικὴ ἐπιτυχία, μὰ κάτι πάρα πάνω: ἕνας θρίαμβος τοῦ κ. Κούν, τῶν ἠθοποιῶν, ὅλων ὅσων συνεργάστηκαν σ' αὐτό.

⁂

Ἡ Μπλὰνς Ντυπουά, Ἀμερικάνα γαλλικῆς καταγωγῆς, π' ἀγαπᾶ τ' ὄνομά της γιατὶ θυμίζει ἕνα δάσος λευκό, ὄχι τόσο μεγάλη γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει ἐλπίδα ἐπιστροφῆς, μὰ οὔτε τόσο μικρὴ γιὰ νὰ μὴν «ξέρει πολλά», φορτωμένη πι[illegible] μαρτία καὶ λλάσπη, ταξιδιώτισσα μὲ δυὸ μεγάλες ἀποσκευὲς —ἕναν παιδικὸν ἔρωτα, τραγικὸ κι' ἀνικανοποίητο, κι' ἕναν μεγάλο πόθο γιὰ μιὰ καινούργια ζωή, καταφτάνει στὴ γαλλικὴ συνοικία τῆς Ν. Ὀρλεάνης, στὴν ἀδελφή της, μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς — τὸ Λεωφορεῖον ὁ Πόθος...

Ἐδῶ θὰ δώσει τὴν τελευταία μάχη μὲ τὴ ζωὴ —μὲ τὸν ἴδιο τὸν πιλοῖο πιὰ δὲν ἔχει ὁδό, δὲν ἔχει θάλασσα... Κι' ἔτσι γυμνὴ ἀπὸ κάθε ὄνειρο, νοσταλγώντας ἕνα θάνατο κοντὰ σὲ θάλασσα γαλάζια σὰν τὰ μάτια τοῦ πρώτου ἀγαπημένου, θὰ περάσει τὴν ὑπόλοιπη ζωή της, ἀνάμεσα στοὺς κρύους τοίχους ἑνὸς ψυχιατρείου...

⁂

Μὲ τὸ «Λεωφορεῖον ὁ Πόθος» τὸ Θέατρο Τέχνης καθιερώνει ὁριστικ[illegible] [illegible] ἀνεγκαφέα στὸν τόπο μας καὶ προσθέτει ἀκόμη μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὸ πλούσιο ἐνεργητικό του. Σπάνια εἴδαμε αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ τόσο φροντισμένη παράσταση στὸ σύνολο καὶ στὶς λεπτομέρειες. Ὁ κ. Κοὺν ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του... Μὲ τὰ πιὸ λιτὰ μέσα, μ' ἕνα «τίποτα», πολλὲς φορές, καταφέρνει νὰ μᾶς δώσει ὅλο τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου. Ἡ σύζευξη τοῦ ὀνείρου μὲ τὴ μαγεία, στὸ πρόσωπο τοῦ Μίτσελ, πιστεύοντας σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὺ ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ καταρακύλισμα δὲν στάθηκε στὴ ζωή τους ἕνα γεγονὸς δίχως προέκταση, πὼς κάθε καινούργια ἀγάπη ἐξαγνίζει τὸ παρελθόν... Θ' ἀγωνισθεῖ ὡς τὸ τέλος — καὶ θὰ νικηθεῖ...

Ἔπρεπε νὰ τὄχε καταλάβει, πὼς ὕστερα ἀπ' τὸ χάσιμο τοῦ πατρογονικοῦ σπιτιοῦ — Belle Reve — ὡραῖο ὄνειρο τὸ λέγανε — καὶ τὴν τραγικὴ ἔκβαση τῆς πρώτης ἀγάπης της, δὲν ἔχει

ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΑΛΕΚΟΥ ΘΑΛΗ

Στοῦ σκοταδιοῦ τὴν ἀναπνιὰ τὴν ἄχαρη φοβέρα
στῆς νύχτας τοῦ ἀγέρα, τριζοβολᾶν τὰ σίδερα·
συντρίμμια πέφτουνε στὴ γῆς γκρεμίζονται πέρ' ὡς πέρα
Βαστίλλες, μισοφέγγαρα, βαρειὰς σκλαβιὰς φτερά.

Πετιοῦντ' ἀπ' τὰ χαλάσματα τ' ἀτίμητα τ' ἀστέρια
τοῦ γένους θαλασσόλυκοι καὶ τῆς στερηᾶς ἀητοί:
Διάκοι, Κολοκοτρώνηδες, Κανάρηδες ξεφτέρια
γιγάντων ξάστερες μορφές, τοῦ Ἔθνους μας πνοή.

Ἀθάνατ' ἥρωες στοὺς τάφους τους ποὺ κωρτεροῦνε
τὴ νίκη λαμπροστόλιστη τὴ λευτεριὰ χρυσή
στὴν ἀγκαλιὰ τὴν ὄμορφη Ἑλλάδα νὰ κρατοῦνε
μὲ τ' ἄξιο δαφνοστέφανο στὴν κόμη νὰ φορῆ.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ στήθια μας στὰ οὐράνια ν' ἀνεβαίνουν
ὕμνων φωνὲς ὠριόηχες σ' ἀθάνατους νεκροὺς
ποὺ στόλισαν τὸ πάνθεο κι' ἀπὸ μπροστὰ διαβαίνουν
γιομᾶτοι ἰδέα, λευτεριὰ καὶ δάφνινους βλαστούς.

ΗΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙ ΦΥΤΟΡΜΟΝΕΣ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι μία σειρὰ βασικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ γενικώτερα τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ ἐξαρτᾶται ἢ καὶ ὀφείλεται εἰς τὴν δράσιν μιᾶς σειρᾶς παραγώγων τοῦ ὀργανισμοῦ ποὺ λέγονται ὁρμόνες.

Οἱ ὁρμόνες παιράγονται στὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ διαφόρους ἀδένες καὶ ἄλλα ὄργανα (π.χ. τοὺς ὄρχεις, τὶς ὠοθῆκες, τὰ ἐπινεφρίδια κλπ.) καὶ χαρακτηριστικό τους εἶνε πὼς μποροῦν νὰ πρακαλοῦν τὴ δράσι τους σὲ παραπολὺ μικρὲς ποσότητες. Ἐπίσης ἡ Χημεία παρασκευάζει σήμερα συνθετικῶς πολλὲς ἀπὸ τὶς οὐσίες αὐτές, οἱ ὁποῖες σὲ πλεῖστες ὅσες περιπτώσεις χρησιμοποιοῦνται καὶ θεραπευτικῶς.

Ἡ ὕπαρξις ὁρμονῶν καὶ στὰ φυτὰ εἶχε, ὡς ὑπόθεσις, διατυπωθῆ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Δαρβίνου. Ἔκτοτε οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ ἑρμηνευθῆ τὸ ποῦ ὀφείλεται τὸ γνωστὸ φαινόμενο κατὰ τὸ ὁποῖο ὅταν ἕνα φυτὸ φωτίζεται μονόπλευρα, στρέφει πρὸς τὸ φῶς, καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται φωτοτροπισμός, ὡδήγησαν ὄχι μόνον στὴν ἰσχυροποίησι τῆς ὑποθέσεως πὼς καὶ στὰ φυτὰ ὑπάρχουν καὶ δροῦν ὁρμόνες, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπομόνωσί τους, κατὰ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης δεκαετίας.

Ἔτσι ὁ μέγας Ὀλλανδὸς χημικὸς Κέγκλ ἀπεμόνωσε πρῶτος τὶς δύο φυτορμόνες ποὺ ρυθμίζουν στὰ φυτὰ τὰ φαινόμενα κάμψεως βλαστῶν καὶ φύλλων, τὸ ἄνοιγμα τῶν μπουμπουκιῶν κλπ. Οἱ δύο αὐτὲς φυτορμόνες, ὠνομάσθησαν αὐξῖνες, καὶ ἡ μὲν μία αὐξίνη Α, ἡ δὲ ἄλλη αὐξίνη Β.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ ἡ ἐξέλιξις τοῦ θέματος τῶν φυτορμονῶν ὑπῆρξε ταχυτάτη καὶ σπανίως σὲ τόσο λίγο χρόνο ἄλλο θέμα, ποὺ στὴν ἀρχὴ φαινότανε σὰν ἕνα ἀντικείμενο γιὰ τὰ ἐργαστηριακὰ παιχνίδια τῶν ἐρευνητῶν, πέραισε στὴν καθημερινὴ πρᾶξι τῆς γεωργίας μὲ τόσο μεγάλα οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπομόνωσι τῶν αὐξινῶν βρέθηκε πὼς μιὰ συνθετικὴ χημικὴ οὐσία, τὸ ἰνδολυλοξικὸν ὀξύ, δρᾶ στὰ φυτά, ὅπως καὶ οἱ αὐξῖνες, καὶ πρὸς ἀντιδιαστολήν τους ὠνομάσθη ἑτεροαυξίνη. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ὡδήγησε στὴ σκέψι πὼς καὶ ἄλλες χημικές, συνθετικὲς οὐσίες μπορεῖ νὰ ἔχουν φυτορμονικὴ ἐπίδρασι ἐπὶ τῶν φυτῶν.

Ἔτσι ἀρχίζει μιὰ ἐντατικὴ ἐργασία καὶ κυρίως στὴν Ὁλλανδία, Γερμανία, Ἀμερικὴ καὶ Ἀγγλία, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας σήμερα ἀποτελοῦν νέο ὅπλο γιὰ τὴ γεωργία.

Τὰ κυριώτερα φαινόμενα τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν, φαινόμενα τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἐκμεταλλεύεται παραγωγικῶς, εὑρέθη ὅτι ἐπηρεάζονται ἀπὸ [illegible] καὶ ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ συνθετικῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν, τῶν συνθετικῶν φυτορμονῶν.

Ἔτσι: 1) Μία σειρὰ οὐσιῶν διευκολύνει τὴν ριζοβολίαν τῶν μοσχευμάτων καὶ ἀκόμη ἐπιτρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε μοσχεύματα ἀπὸ φυτὰ ποὺ μέχρι σήμερα δὲν ἦταν δυνατὸν, γιατὶ δὲν οιζοβολοῦσαν, ὅταν τὰ μοσχεύματά τους ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν γιὰ τὴ δενδροκομία καὶ ἀμπελουργία οἱ ριζοποιητικὲς φυτορμόνες. Ἤδη στὸ ἐμπόριον κυκλοφοροῦν μὲ διάφορα ὀνόματα φυτορμονικὰ παρασκευάσματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

2) Εἶνε γνωστὸν στοὺς παραγωγοὺς μήλων καὶ ἀχλαδιῶν, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅσους κατάγονται ἀπὸ περιφέρειες ποὺ παράγουν τὰ προϊόντα αὐτά, πὼς συνήθως τὰ μῆλα καὶ τὰ ἀχλάδια πέφτουν ἀπὸ τὰ δένδρα μικρὸ χρονικὸ διάστημα πρὶν ὡριμάσουν καλά. Οἱ ζημίες τῶν παραγωγῶν εἶνε μεγάλες ἀπὸ τὴν καρπόπτωσι αὐτή. Διὰ τοῦ ψεκασμοῦ τῶν μηλιῶν καὶ ἀχλαδιῶν μὲ μιὰ φυτορμόνη ποὺ λέγεται ναφθαλινοξικὸν ὀξύ, ἀνακόπτεται πλήρως ἡ καρπόπτωσις.

3) Τὰ φαινόμενα τῆς καρποφορίας τῶν φυτῶν ἐπίσης ρυθμίζονται ἀπὸ τὴ δράσι τῶν φυτορμονῶν. Ἔτσι μὲ ψεκασμοὺς διὰ φυτορμονῶν κατορθώνουν σήμερα νὰ γίνεται καρποφορία καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ἄλλοι λόγοι δὲν θὰ τὴν ἐπέτρεπαν. Ἀκόμη ἐπιτυγχάνουν διὰ τῶν φυτορμονῶν τὴν παραγωγὴ ἀσπέρμων (χωρὶς σπόρους) καρπῶν, ὅπως π.χ. ντοματῶν κλπ.

4) Ἕνα ἄλλο πρόβλημα, ποὺ ἐλύθη μὲ τὶς φυτορμόνες, εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς διατηρήσεως τῆς πατάτας στὴν ἀποθήκη. Εἶνε γνωστόν, ὅτι ἡ ἀποθηκευμένη πατάτα μετὰ τὸν χειμῶνα ἀρχίζει νὰ βλασταίνη στὴν ἀποθήκη καὶ οἱ ζημίες εἶνε μεγάλες. Σκόνισμα τῆς ἀποθηκευμένης πατάτας μὲ φυτορμόνες σταματᾶει πλήρως

λος εἶχε βρεῖ τὸν καλύτερο ἑαυτό του, ἦταν ἐξαιρετικός... Ἀρκετὰ καλοὶ ἐπίσης ἡ κ. Τόνια Καράλη [illegible] καὶ κάπως ψυχρὴ— ὁ κ. Χατζημάρκος —ἰδίως στὴν τρίτη πράξη —ὁ κ. Μήλας κι' οἱ ἄλλοι... Ἀφησα τελευταία τὴν κ. Μελίνα Μερκούρη ποὺ ἦταν ἡ ἀποκάλυψη τῆς βραδυᾶς. Δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστεῖ καλύτερη Μπλάνς. Κράτησε ἀβίαστα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὸν πολύπλοκο ρόλο της, χωρὶς νὰ λυγίσει κι' ἀπέδωσε ὅλη τὴ ρευστὴ κλίμακα τῶν ἐναλλασσομένων ἀδιάκοπα ψυχικῶν

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ὑπολοχαγὸν κ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΝ Δ. : Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ θερμά σας λόγια καὶ τὰς εὐμενεῖς σας κρίσεις, αἱ ὁποῖαι ἡμᾶς ἐνθαρρύνουν διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου μας. Μετὰ χαρᾶς θὰ δημοσιεύσωμεν πᾶσαν συνεργασίαν σας.

Κον ΑΘ. ΚΟΥΡΑΚΟΝ, Ἀθήνας : Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας, ἀπηντήσαμεν εὐχαριστοῦντες. Ἡ ἐφημερίς μας ἀποστέλλεται τακτικῶς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ μέρα ἕνας ἱερεὺς γνωστὸς γιὰ τὴν ὑποκρισία, τὴν πονηρία καὶ ἄλλα ἐλαττώματά του, ὁ ὁποιος ὅμως ἐνεφανίζετο πάντοτε ὡς ἅγιος, παρουσιάσθη εἰς τὸν Ρενὰν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ ἔδωσε νὰ πάρη μιὰ πρέζα ταμπάκο, ποὺ τότε ἦταν τῆς μόδας.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ ἱερεύς. Δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

— Ἀφησέ τα αὐτά! εἶπεν ὁ Ρενάν. Ἂν ὁ ταμπάκος ἦταν ἐλάττωμα θὰ τὸ εἶχες κι' αὐτό.

⁂

Ὁ Ρισελιὲ εἶχεν ἐπιβάλει στοὺς δικαστὰς νὰ καταδικάσουν εἰς θάνατον τὸν στρατάρχην Ντὲ Μαριγιάκ. Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι οἱ δικασταὶ κατεδίκασαν τὸν στρατάρχην εἰς θάνατον, ὁ Ρισελιὲ ὑπεκρίθη κατάπληξιν καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ Θεὸς δίδει στοὺς δικαστὰς φῶτα, τὰ ὁποῖα ἄρνεῖται στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

⁂

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Ἄσκουϊθ ἀπέδιδε μεγάλη σπουδαιότητα στὶς γνῶμες τῆς συζύγου του. Μιὰ μέρα ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος τοῦ ἔλεγε:

— Ἄκουσα νὰ μιλοῦν γιὰ σᾶς, γιὰ τὸν Πρόεδρο Οὐΐλσων, τὸν συνταγματάρχη Χὲνς καὶ τὴν σύζυγό σας.

— Καὶ τί ἔλεγε ἡ σύζυγός μου; ρώτησεν ὁ Ἄσκουϊθ.

⁂

Ὁ μακαρίτης ἀρχηγὸς τῶν Ἄγγλων Συντηρητικῶν Μπάλντουϊν δὲν ἦταν μόνο μέγας καπνιστὴς τῆς πίππας, ἀλλὰ καὶ ἐξαίρετος δρομεύς, ἰδίως δὲ τοῦ ἄρεσε νὰ διαβάζη ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα.

— Θὰ ἔδιδα, ἔλεγε μιὰ μέρα, ὁλόκληρο τὸν πολιτικό μου βίο γιὰ νὰ ἀνακαλύψω ἐγὼ τὸν τύπο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

⁂

Στὴ Γαλλία ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀπονομὴν παρασήμων εἰς βουλευτὰς ἢ γερουσιαστὰς καὶ εἰς ὑπουργούς.

Ὁ Μπαρτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε παράσημο τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὑπερηφανεύετο γι' αὐτό:

— Ἀφ' ὅτου ἄρχισα, ἔλεγε, νὰ πολιτεύωμαι δὲν ἔπαυσα ποτε νὰ εἶμαι ἢ βουλευτὴς ἢ ὑπουργὸς ἢ γερουσιαστὴς καὶ ἑπομένως δὲν μοῦ ἐδόθη ποτὲ καιρὸς νὰ παρασημοφορηθῶ.

⁂

Ὁ Μπάλφουρ, ὁ παλαιὸς Ἄγγλος πολιτικὸς ἀνήρ, ἔλεγε:

— Βλέπω ὅτι ἐμεῖς οἱ πολι-

κοντά του τὸν Κάλβο, γραμματέα καὶ προστατευόμενο, γιατὶ, καθὼς γράφει, «ἀφαιρεῖ τὰ πτερὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἡ πενία». Τότε γράφει ὁ Κάλβος δυὸ τραγωδίες στὰ ἰταλικά, ποὺ καθὼς ὁμολογεῖ ὁ προστάτης του, «παρέχουν ἐλπίδες γιὰ ἕνα μέλλον ὄχι συνηθισμένο». «Ὁ Κάλβος εἶχε ἐνάρετος, μετριόφρων καὶ ἐκ φύσεως ἠθικοφιλόστοργος [illegible] ἀπὸ [illegible] ἑνὸς [illegible] γράμμες, ὁ Φώσκολος μ�ς δίνει τὸ πορτραῖτο τοῦ Κάλβου, ποὺ, μ' ἀκούραστο πεῖσμα, κατακτᾶ σ'ὅλο τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ βάθος τους τὴν κλασσικὴ ἑλληνικὴ καὶ τὴν ἰταλικὴ φιλολογία, μαθαίνει τὶς περισσότερες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες καὶ σπουδάζει πολλὲς ἐπιστήμες. Αὐτή του ἡ μόρφωση θὰ προσδιορίση κατὰ πολὺ τὴν ποίησή του.

Στὰ 1815 βρίσκοιμε τοὺς δυὸ [illegible] χε δημιουργήσει τὴν ποιητική του σχολή, ὁ Κάλβος δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπαφὴ μαζί του κι' οὔτε ἀνακατεύτηκε ποτὲ στὴ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνηση. Τέλος, φτωχός, μ' ἀρρωστημένα μάτια, φεύγει γιὰ τὸ Λονδῖνο, ξαναπαντρεύεται, μὲ ἀγγλίδα πάλι, καὶ τὸ 1867, ἄγνωστος καὶ λησμονημένος πεθαίνει μέσα στὴν καταχνιασμένη [illegible] ἑνὸς [illegible] ὁ θθονερὸς
καὶ τῶν ἔργων ἐχθρὸς
καὶ πάσης μνήμης
ἔ ι χεται.
Περιτρέχει τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν γῆν ὅλην.

Ἀλλ' ὅτε πλησιάσας
τὴν γῆν, ὁποὺ τὸν ἔχει,
θέλει ἀλλάξει τὸν δρόμον του
ὁ Χρόνος, τὸ θαυμάσιον
χῶμα σεβάζων.

Ο ΑΛΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τὸ β΄ μέρος.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

καταφέρειαν καὶ ὁλισθαίνουν. Προκειμένου περὶ τῆς ἠθικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλος δρόμος δὲν ὑπάρχει, παρὰ μόνον ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δεικνύει ὁ Σταυρός. Ὅσοι ἠρνήθησαν τὸν Σταυρὸν καὶ εἶδαν τὸ βάραθρον νὰ χαίνῃ μπροστά των, πρέπει νὰ γυρίσουν ὀπίσω διὰ νὰ ξεκινήσουν κανονικῶς. Πρέπει νὰ θέσουν ὡς ἀφετηρίαν τὸν Σταυρόν, διότι ἀπ' αὐτὸν ἀρχίζει ἡ λύτρωσις καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σπόρος τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ νόημα τῆς θυσίας τοῦ Σταυροῦ ἔθεσε ὡς βάσιν τῆς πολυκυμάντου καὶ ἐνδόξου σταδιοδρομίας τὸ Ἔθνος μας. Ὁ Σταυρὸς ὅστις ἐσελάγιζε εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ μὲ τὴν φωτεινὴν ἐπιγραφὴν «Ἐν τούτῳ Νίκα», ἀπετέλει τὸ σύμβολον ὄχι μόνον τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων τοῦ Ἔθνους μας, ἀλλὰ καὶ τὸ στέφανον τῶν θριάμβων του, Ὁ Σταυρὸς ἀπετέλει εἰς τὰς ἱερὰς ἐξορμήσεις τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας τὸ ἀκαταγώνιστον ὅπλον ἐναντίον τῶν ποικιλωνύμων βαρβάρων. Ἀπὸ τὸν Σταυρὸν ἤντλει τὸ Γένος μας παρηγορίαν καὶ ἐνθάρρυνσιν εἰς τὰς δυσκόλους ἡμέρας του, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ἐλπιδοφόρον σημεῖον μιᾶς νέας ζωῆς. Ἡ δοκιμασία, ὁ πόνος, ὁ γολγοθᾶς τοῦ Μαρτυρίου ἔπαιρνε νόημα ἀπὸ τὸν Σταυρὸν καὶ πλήρη αἰσιοδοξίαν ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἔθνους. Κανένα Ἔθνος, κανένας Λαὸς δὲν συνεδύασε τόσον τὴν ἱστορίαν του μὲ τὸν Σταυρὸν ὅσον τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος. Εἰς τὰ ἐμπνευσμένα τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπεικονίζεται ἄριστα ὁ συνδυασμὸς αὐτός. Τὸ πολίτευμα τοῦ Ἔθνους ἐτίθετο πάντοτε ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σταυροῦ. Ἡ σημαία τοῦ Ἔθνους φέρει ὁλόλευκον Σταυρόν. Καὶ τὸ Στέμμα τῶν Βασιλέων μας στολίζεται μὲ τὸν Σταυρόν. «Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκουμένης, Σταυρὸς ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρὸς Βασιλέων τὸ κραταίωμα καὶ τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, Σταυρὸς ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα».

Ὅπως ὁ διάβολος ἐνικήθη μὲ τὸ ὅπλον τοῦ Σταυροῦ, ἔτσι καὶ σήμερον τὸ κράτος τοῦ διαβόλου, ὁ κομμουνισμός, θὰ νικηθῇ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ. Ὁ κομμουνισμὸς ἀντικαταστήσας τὸ σύμβολον τῶν ἱερωτέρων ἰδανικῶν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν Σταυρόν, μὲ τὸ ἔμβλημα τῶν σκοτεινοτέρων καὶ ἐγκληματικωτέρων πράξεων τῶν ὑπανθρώπων, τὸ Σφυροδρέπανο, μάχεται κατὰ τῆς ἀκαταλύτου δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ. Ἡ ἱστορία μέχρι σήμερον ἀπέδειξεν ὅτι ὅσοι ἐπολέμησαν τὴν ἀλήθειαν, τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀγάπην ποὺ ἐκπροσωπεῖ ὁ Σταυρός, ὄχι ἁπλῶς ἐνικήθησαν, ἀλλὰ ἐξηφανίσθησαν.

Ἡ ἀδύνατη εἰς ὑλικὰ μέσα ἀλλὰ δυνατὴ εἰς πίστιν Ἑλλάς, ποὺ ἡ ἱστορία καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἐνεπιστεύθησαν τὴν μεγαλυτέραν κληρονομίαν τῶν αἰώνων, τὴν ἐλευθερίαν, φέρει αἱμόφυρτος τὸν αἱματόβρεκτον Σταυρόν, τὸν καὶ ὑπερμαχεῖ ὑπὲρ τῶν ἠθικῶν δικαιωμάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὴ κρατεῖ ἀμόλυντον τὸν Παρθενῶνα καὶ ὑψηλὰ τὸν Σταυρὸν ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐκτείνοντο ἀναιδῶς, ἄνω τῆς ἰδικῆς της ἀντιστάσεως, βαρβαρικὰ σύμβολα τυραννίας, βίας καὶ ἀθεΐας. Ἀλλ' ὁ Σταυρὸς δὲν ἐστήθη εἰς μάτην. Καὶ ἡ θυσία τοῦ Κυρίου δὲν ἦτο ἄκαιρος. Ἀπὸ τὸ πάθος ἀνέτειλεν ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Σταυρικὴ θυσία ἐκαρποφόρησε τὴν ζωήν.

Κάποτε θὰ ἀναλάμψῃ καὶ εἰς τὸν αἱματοπότιστον τόπον μας ἡ εἰρήνη. Θὰ ἀνθήσουν οἱ νωπεὶ τῶν ἡρώων μας τάφοι καὶ θὰ πληρωθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ὡραιοτέρας καὶ ἐνδοξοτέρας χώρας ἀπὸ τὰ εὐώδη μύρα τῶν λουλουδιῶν, ποὺ θὰ ἔχουν φυτρώσει κάτω ἀπὸ τὸν ἀκτινοπύρσευτον Σταυρὸν τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ διακηρύσσουν χαρμόσυνα ἀναστάσιμα νικητήρια.

Κάποτε... Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ μακράν.

† Ἀρχιμ. Σ. Κ.

κάθε ὄνειρο, νοσταλγώντας ἕνα θάνατο κοντὰ σὲ θάλασσα γαλάζια σὰν τὰ μάτια τοῦ πρώτου ἀγαπημένου, θὰ περάσει τὴν ὑπόλοιπη ζωή της, ἀνάμεσα στοὺς κρύους τοίχους ἑνὸς ψυχιατρείου...

⁂

Μὲ τὸ «Λεωφορεῖον ὁ Πόθος» τὸ Θέατρο Τέχνης καθιερώνει ὁριστικὰ [illegible] συγγραφέα στὸν τόπο μας καὶ προσθέτει ἀκόμη μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὸ πλούσιο ἐνεργητικό του. Σπάνια εἴδαμε αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ τόσο φροντισμένη παράσταση στὸ σύνολο καὶ στὶς λεπτομέρειες. Ὁ κ. Κοὺν ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του... Μὲ τὰ πιὸ λιτὰ μέσα, μ' ἕνα «τίποτα», πολλὲς φορές, καταφέρνει νὰ μᾶς δώσει ὅλο τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου. Ἡ σύζευξη τοῦ ὀνείρου μὲ τὸν ρεαλισμό, ὅπως εἶνε κι' ἡ πρόθεση κι' ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέα, γίνεται μ' ἕναν τέτοιο τρόπο, ὥστε τὸ καθένα, χωρὶς νὰ χάνει τὴν αὐτοτέλειά του, νὰ περιέχει, θαρρεῖς, κάτι κι' ἀπ' τὸ ἄλλο, ἔτσι, ποὺ τ' ὄνειρο νὰ μὴ καταντᾶ καθαρὴ ἀφαίρεση κι' ὁ ρεαλισμὸς πιστὴ φωτογραφία... Ἔπειτα, ἡ ἐπιμονὴ στὸν τονισμὸ τοῦ τραγικοῦ στοιχείου, ὄχι μόνο δὲν μειώνει τὴν ἑρμηνεία τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ προσθέτει... Εἶνε αὐτό, ποὺ κραιτᾶ ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ, ποὺ ζητᾶ κάτι περισσότερο ἀπὸ χρῶμα κι' ἀτμόσφαιρα, —κι' ἴσως αὐτὴ νᾶνε κι' ἡ βαθύτερη πρόθεση τοῦ συγγραφέα: τὸ τραγικό... Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἠθοποιοί, οἱ περισσότεροι δημιουργήματα τοῦ κ. Κούν, ἂν θυμᾶμαι καλά, ἀπέδωσαν τὸ ρόλο τους μ' εὐσυνειδησία καὶ κινήθηκαν στὴ σκηνὴ σὰν ζωντανοὶ ἄνθρωποι κι' ὄχι σὰν τύποι. Καί, τὸ κυριώτερο, δύσκολα θυμόσουν παλιές τους δημιουργίες... Ὁ κ. Διαμαντόπουλος εἶχε βρεῖ τὸν καλύτερο ἑαυτό του, ἦταν ἐξαιρετικός... Ἀρκετὰ καλοὶ ἐπίσης ἡ κ. Τόνια Καράλη [illegible] καὶ κάπως ψυχρὴ— ὁ κ. Χατζημάρκος —ἰδίως στὴν τρίτη πράξη —ὁ κ. Μήλας κι' οἱ ἄλλοι... Ἄφησα τελευταία τὴν κ. Μελίνα Μερκούρη ποὺ ἦταν ἡ ἀποκάλυψη τῆς βραδυᾶς. Δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστεῖ καλύτερη Μπλάνς. Κράτησε ἀβίαστα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος τὸν πολύπλοκο ρόλο της, χωρὶς νὰ λυγίσει κι' ἀπέδωσε ὅλη τὴ ρευστὴ κλίμακα τῶν ἐναλλασσομένων ἀδιάκοπα ψυχικῶν καταστάσεων, μὲ θαυμαστὴ πληρότητα, ποὺ μόνο ἀπὸ μιὰ πολὺ ἔμπειρη ἠθοποιὸ θὰ μποροῦσε νὰ περιμένεις...

Μάλιστα θᾶταν εὐτύχημα νὰ συνεχιζόταν αὐτὴ ἡ συνεργασία τῆς κ. Μελίνας Μερκούρη μὲ τὸ Θέατρο Τέχνης, γιὰ καλὸ καὶ τῶν δυό... Ἡ κ. Μερκούρη θὰ σταθεροποιήσει καὶ θ' ἀναπτύξει τὸ ταλέντο της περισσότερο κάτω ἀπ' τὴ φωτισμένη διδασκαλία τοῦ κ. Κούν, καὶ τὸ Θέατρο Τέχνης θ' ἀναπληρώσει τὸ κενὸ ποὺ ἄφησε ἡ ἀποχώρηση τῆς δίδος Ἕλλης Λαιμπέτη.

Γιὰ τὰ σκηνικὰ τοῦ κ. Στεφανέλη μόνο ἐπαίνους θἄχει νὰ πεῖ κανείς. Ὅσο γιὰ τὴ μουσικὴ ὑπόκρουση τοῦ κ. Χατζηδάκη, οἱ ἔπαινοι εἶνε λίγοι. Ἦταν ἀπόλυτα συνυφασμένη μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου κι' ὄχι μόνο ὑπογράμμιζε ὡρισμένες ψυχικὲς καταστάσεις, ἀλλὰ τὶς προέκτεινε τόσο, ποὺ νὰ προκαλοῦν τὸ δέος.

Γ. ΚΟΥΚΟΣ

πλήρως ἡ καιροπίπτωσις.

3) Τὰ φαινόμενα τῆς καρποφορίας τῶν φυτῶν ἐπίσης ρυθμίζονται ἀπὸ τὴ δράσι τῶν φυτορμονῶν. Ἔτσι μὲ ψεκασμοὺς διὰ φυτορμονῶν κατορθώνουν σήμερα νὰ γίνεται καρποφορία καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ἄλλοι λόγοι δὲν θὰ τὴν ἐπέτρεπαν. Ἀκόμη ἐπιτυγχάνουν διὰ τῶν φυτορμονῶν τὴν παραγωγὴ ἀσπέρμων [illegible] καρπῶν, ὅπως π.χ. ντοματῶν κλπ.

4) Ἕνα ἄλλο πρόβλημα, ποὺ ἐλύθη μὲ τὶς φυτορμόνες, εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς διατηρήσεως τῆς πατάτας στὴν ἀποθήκη. Εἶνε γνωστόν, ὅτι ἡ ἀποθηκευμένη πατάτα μετὰ τὸν χειμῶνα ἀρχίζει νὰ βλασταίνῃ στὴν ἀποθήκη καὶ οἱ ζημίες εἶνε μεγάλες. Σκόνισμα τῆς ἀποθηκευμένης πατάτας μὲ φυτορμόνες σταματᾶει πλήρως τὴ βλάστησι αὐτή.

5) Μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ἐφαρμογὲς τῶν φυτορμονῶν στὴ γεωργία εἶνε ἡ χρῆσις των πρὸς καταπολέμησιν τῶν ζιζανίων.

Κατὰ τὴν σπουδὴν τῶν φυτορμονῶν παρετηρήθη ὅτι, ἐνῷ σὲ μικρὰ ποσὰ εὐνοοῦν τὰ διάφορα φαινόμενα τῆς φυτικῆς ζωῆς, ὡρισμένες ἐξ αὐτῶν σὲ μεγαλύτερα ποσὰ σκοτώνουν τὰ φυτὰ καὶ μάλιστα εὑρέθη ὅτι ὡρισμένες, ὅπως ἡ λεγομένη διχλωροφαινολυοξικὸν ὀξὺ ἤ, συγκεκαμμένως, 2,4-Δ, ἐνῷ σκοτώνουν τὰ πλατύφυλλα φυτά, ἀφίνουν ἀπρόσβλητα τὰ στενόφυλλα, ὅπως τὰ σιτηρά. Ἡ σπουδαία καὶ περίεργη αὐτὴ ἰδιότης χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν ζιζανίων μέσα στὶς καλλιέργειες τῶν σιτηρῶν, μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ 2,4-Δ ὡς ζιζανιοκτόνου ἔδωσε ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ στὴ χώρα μας. Φέτος θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ζιζανίων στὶς καλλιέργειες τῶν σιτηρῶν περίπου 150 τόννοι 2,4-Δ καὶ θὰ κοστίσῃ ἡ καταπολέμησις αὐτὴ λιγώτερο ἀπὸ 2000 δραχμὲς στὸ στρέμμα.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ σημασία τῆς καταπολεμήσεως τῶν ζιζανίων στὴ χώρα μας, ἂς σημειωθῇ ὅτι προπολεμικῶς οἱ ζημίες ἀπὸ τὰ ζιζάνια στὶς καλλιέργειες τῶν σιτηρῶν ὑπερέβαινον τὰ δύο ἑκατομμύρια (2.000.000) χρυσῶν λιρῶν.

Τέλος, ἂς σημειωθῇ ὅτι οἱ φυτορμόνες χρησιμοποιοῦνται πρὸς πρόκλησιν πρωϊμότητος, ρύθμισιν τῆς βλαστήσεως γενικῶς καὶ εἰδικώτερα διὰ τὴν ἐπιβράδυνσιν τοῦ ἀνοίγματος τῶν μαιτιῶν τῶν δένδρων ἐν ὄψει παγετῶν.

ΚΩΣΤΑΣ ΕΚΤΟΛΟΧΙΤΗΣ

— Θὰ ἔδιδα, ἔλεγε μιὰ μέρα, ὁλόκληρο τὸν πολιτικό μου βίο γιὰ νὰ ἀνακαλύψω ἐγὼ τὸν τύπο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

⁂

Στὴ Γαλλία ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀπονομὴν παρασήμων εἰς βουλευτὰς ἢ γερουσιαστὰς καὶ εἰς ὑπουργούς.

Ὁ Μπαρτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε παράσημο τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὑπερηφανεύετο γι' αὐτό:

— Ἀφ' ὅτου ἄρχισα, ἔλεγε, νὰ πολιτεύωμαι δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ εἶμαι ἢ βουλευτὴς ἢ ὑπουργὸς ἢ γερουσιαστὴς καὶ ἑπομένως δὲν μοῦ ἐδόθη ποτὲ καιρὸς νὰ παρασημοφορηθῶ.

⁂

Ὁ Μπάλφουρ, ὁ παλαιὸς Ἄγγλος πολιτικὸς ἀνήρ, ἔλεγε:

— Βλέπω ὅτι ἐμεῖς οἱ πολιτικοὶ μποροῦμε πιὸ εὔκολα νὰ κάνουμε κάποια κουταμάρα, τὴν ὁποίαν ἔκαναν καὶ ἄλλοι, παρὰ μιὰ πρᾶξι σοφή, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει κάνει ποτὲ ἄλλος πρὶν ἀπὸ μᾶς.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ...

ΠΟΛΕΜΟΣ ΘΕΩΝ

Τοῦ Στρατιώτου ΑΛΕΚΟΥ ΠΟΥΛΛΟΥ

Κάθε φορὰ ποὺ χαρωπὰ θὰ σκορπίζῃ τὰ χρυσάφια του ὁ ἥλιος πάνου στὸ πρόσωπο τῆς μέρας, πέρα ἐκεῖ, στὴν ἀντίπερα τοῦ νησιοῦ μας ἀκτὴ κι' ἀκριβῶς πάνου στὰ θαλασσόδαρτα βράχια τοῦ Σουνίου, εὔκολα θὰ μπορῇ τ' ἀνθρώπινο μάτι νὰ διακρίνῃ μερικοὺς ὀρθόστητους μαρμάρινους στύλους. Βουβὰ ἀπομεινάρια οἱ στύλοι ἐκεῖνοι κάποιου περίλαμπρου ναοῦ, ποὺ ἡ ἱστορία του χάνεται στὰ βάθη τῶν πιὸ ἀλαργινῶν χρόνων τῆς ἀρχαιότητας καὶ ποὺ τὰ δημιουργικὰ χέρια τῶν ἀρχαίων προγόνων μας ἔστησαν ἐκεῖ πρὸς τιμὴ τοῦ κυρίαρχου θεοῦ τῆς θάλασσας Ποσειδῶνα, θἄρθρη μιὰ μέρα, ποὺ ὁρμητικὸς ὅσο ποτὲ θὰ περάσῃ ἀπὸ πάνου τους ὁ πετροκαταλύτης χρόνος καὶ μὲ σκληράδα βάρβαρου ἐπιδρομέα, θὰ τοὺς γκρεμίσῃ σὲ συντρίμμια. Τὶ ὅμως κι' ἂν τοῦτο συμβῇ; Πάνου στὰ σκόρπια ρημάδια, ἀσάλευτη κι' ἀκατάλυτη θὰ πυργωθῇ πέρα ἀπ' τοὺς αἰῶνες ἡ ἀνθρώπινη σκέψη, εὐλαβικὴ προσκυνήτρα μιᾶς ἐποχῆς ποὺ ὅσα κι' ἂν πέρασουν χρόνια πάνου ἀπὸ τὶς πλανητικὲς ὄχθες τοῦ καιροῦ, ποτὲ δὲ θὰ σβυστῇ ἀπὸ τὴ μνήμη κανενὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ θὰ εἶνε τοῦτο ἐλάχιστος φόρος τιμῆς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου καὶ κείνου ποὺ μέλλει νὰ ἔλθῃ, γιὰ ὅσα μπόρεσε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη μὲ τοὺς ἀνθρώπους της κι' ἔδωσε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Στὰ ρημάδια πάνου, τ' ἀνθρώπου ἡ σκέψη. Καὶ κάτου, στὴν ὄχθη τοῦ βαθυγάλαζου πόντου ποὺ αἰῶνες τώρα τεμπέλικα ὁδεύει γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ ἀγνώστου, θὰ ξεδιπλώνεται αἰώνια πάλι, τὸ ἀντιμάμαλο κῦμα, μὲ τὸ γλυκὸ νανουριστικό του μουρμούρισμα, ἀπαράλλαχτο μὲ προσευχὴ ἀσκητεύοντος ἐρημίτη, τέτοια ὅπως ταιριάζει στὸν τόπο μὲ τὴ μακάρια θεότητα. Ὅμως, ἀπόλυτα μακάριος δὲ ζῇ στὸ ὑγρό του βασίλειο, ὁ τριαινοφόρος Θεὸς. Νύχτα καὶ μέρα ἀκούραστα τὸν μάχεται μιὰ ἄλλη θεότητα. Ὁ Θεὸς τοῦ ἀνέμου Αἴολος. Κάθε τόσο, πέρα ἀπὸ τὶς βαθειὲς τὶς στοιχειωμένες καὶ βαθυσκότεινες σπηλιὲς τοῦ Εὐβοϊκοῦ ὅπου ἔχει στημένο τὸ θρόνο του, ἀφήνει μέσα ἀπὸ τὰ παραφουσκωμένα ἀσκιά του νὰ ὁρμοῦν μ' ἀφάνταστη λύσσα πάνου στὴ ρυτιδωμένη ἐπιφάνεια τοῦ ταξιδευτὴ πόντου, ἀκατάπαυστοι ἄνεμοι, ἀγριωπὰ μελτέμια ποὺ φυσᾶν χωρὶς μέτρο καὶ χωρὶς τάξη καμμιὰ, γιὰ νὰ ξεχύσουν σὲ λίγο τοὺς θυμούς τους πάνου στοὺς μεγαλόπρεπους ἀπὸ λευκὸ πεντελίσιο μάρμαρο στύλους τοῦ ἐρειπωμένου του ναοῦ.

Μὲ σύμμαχό του πιστὸ ὁ Αἴολος, ἕνα σκληρὸ καὶ ἀδυσώπητο ἐχθρὸ τοῦ Ποσειδῶνα, τὸν ἀπολέμητο χρόνο, πιστεύει πὼς σὲ λίγο μέσα καιρὸ θὰ κερδίσῃ τὴ μάχη, τὴν πολύβουη καὶ αἰωνία κείνη μάχη, ποὺ θὰ τοῦ χαρίσῃ ἕνα ἀπέραντο βασίλειο ἀπὸ τὶς νιονοσκέπαστες πέρα τῆς Εὔβοιας βουνοκορφὲς μέχρι τὶς ἄλλες ποὺ καταντικρύ του, ἀννογράφονται στὸ μουχρωμένο φόντο τοῦ ὁρίζοντα, ἐκεῖ πρὸς τὸ μαγευτικὸ Δωδεκανησιακὸ σύμπλεγμα καὶ πιὸ πέρα ἀκόμα... Πιστεύει στὸ κέρδισμα τῆς νίκης αὐτῆς, πὼς θὰ συντρίψῃ τὸν πονεμένο Θεὸ καὶ πὼς θὰ μείνῃ μόνος κυρίαρχος σ' ὅλη τὴν ἀτέλειωτη τοῦτη ὑγρένια λουρίδα τοῦ πολυστέναχτου Αἰγαίου καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ αἰῶνες τώρα δὲν παρατιέται ἀπὸ τὶς λυσσασμένες του ἐπιθέσεις, ποὺ γίνονται συχνότερες καὶ πιὸ ἀκόμη τρομερὲς, στὶς ἀφέγγαρες χειμωνιάτικες νυχτὲς, ὅταν τίποτα δὲ τολμάει νὰ ξεμυτίσῃ στὴ ζωή. Κάποιο μονάχα φῶς ἀπὸ τὸ πύρινο μάτι ἑνὸς ἄφοβου φιλέρημου φάρου, θὰ κόψῃ τ' ὁλόπηχτο σκοτάδι καὶ γρήγορα πάλι θὰ χαθῇ φλογωμένο καὶ πάλι γιὰ ν' ἀστράψῃ μέσα στὸ πάταγο τῆς μάχης ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν ἀοράτων στρατιῶν τοῦ Ποσειδῶνα, ἑκατομμυρίων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ποὺ γερὰ ὁπλισμένες ἀπὸ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ δὲ θὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ στὸν Αἴολο νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δόλιο σκοπό του, σ' ἕνα Θεὸ ρημαχτὴ ποὺ δὲ ξέρει ποτέ του καὶ νὰ χτίζῃ

Τ' ἀνθρώπινα χέρια ἂς στεριώσουν καλὰ ἐκεῖ τὰ λίγα ἀπομεινάρια τοῦ πολυθρύλητου τούτου ναοῦ, ποὺ ἑρμηνεύουν μιὰ ὁλόκληρη ἐποχὴ, μιὰ ἐποχὴ ἡρώων προγόνων, μ' ἀκόμα φωτεινῶν καὶ ξάστερων φιλοσοφικῶν μυαλῶν ποὺ ἄπλετα φώτισαν τοὺς σκοτεινιασμένους ἐγκεφάλους καὶ τράνταξαν τὰ σαπισμένα βαλτονέρια τῆς παγκόσμιας διανόησης τοῦ σύγχρονου κόσμου, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴν ἀγάπη καὶ τὸ σεβασμὸ σὲ κείνους ποὺ μᾶς γέννησαν καὶ μᾶς ἀνέθρεψαν πνευματικά.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΟΥΛΟΣ
4ος Λόχος

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΡΙΣ ΗΡΩΩΝ

Ἐκεῖνος, ποὺ ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ δική του ζωή, πασχίζει νὰ χαρίση τὴ χαρὰ στοὺς συνανθρώπους του. Ἐκεῖνος, ποὺ ἀγρυπνεῖ καὶ ματώνεται μέσα στὴ νύχτα γιὰ νὰ χαρίση στοὺς ἄλλους τὸ φῶς. Ὅποιος ξέρει ν' ἀφίνη τὰ πάντα καὶ μὲ χαμόγελο ν' ἀγωνίζεται γιὰ ὅ,τι ἱερὸ καὶ τίμιο κατέκτησε ἡ Ἀνθρωπότητα. Ὅποιος μπορεῖ νὰ ἐ καὶ ὁς σ' αὐτοὺς ποὺ βλάφτουν. Ὅποιος σκορπᾶ τὸ φεγγοβόλημα τῆς Ἀγάπης κι' ἀγκαλιάζει τὸ κάθε τι μὲ τὴν ἁπλῆ ψυχή του. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἥρωας.

Ἡ ἀκούραστη κι' ἀγαθοποιὸς δράση εἶνε τὸ βασικὸ γνώρισμά του. Δράση τόσο στὸν τομέα τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ὅσο καὶ στὸ πεδίο τῆς κλειστῆς ἀτομικότητας, δηλ. στὴ σφαῖρα τῆς διανοήσεως. Ἔτσι ὑψώνεται τὸ ἄτομο σὲ ὀντότητα, ποὺ ἐπιβάλλεται μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά της, ποὺ προβάλλει τοὺς σεβαστοὺς τίτλους τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ της στὸν ἀδέκαστο ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς του καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἄλλων.

Τὸ ποσοστὸ τῶν ἡρώων σ' ἕνα Λαὸ εἶνε τὸ κριτήριο τῆς εὐγενείας του. Καὶ ἡ εὐγένεια εἶνε ὁ δείκτης τῆς ζωτικότητος. Γιατὶ μονάχα ὁ ἀδύνατος καὶ ταπεινὸς εἶνε βίαιος, τραχὺς καὶ βάρβαρος. Κι' ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς μπορεῖ ἀδίσταχτα νὰ καυχηθῆ, πὼς ποτέ του δὲν ἐκυριαρχήθηκε ἀπὸ τοὺς τυφῶνες τοῦ τυφλοῦ πάθους. Ἀπεναντίας πάντα στάθηκε μετρημένος καὶ σεμνὸς σὲ κάθε του ἐκδήλωση, μαέστρος τῆς ζωῆς, στοχαστικὸς καὶ περήφανος, νικημένος μπροστὰ στὸ θάνατο. Ποτὲ του ἄμως δὲν ἤτανε δειλὸς καὶ τιποτένιος. Λεβέντης πάντα, ἀνοιχτόκαρδος, σὰν ἕνα μεγάλο παιδί, παρασύρμενος ἀπὸ τὸν πιὸ ἄδολο καὶ πιὸ συγκινητικὸ ἰδεαλισμό, ἀπονήρευτος, ἔκαμε ὑπόθεση τῆς ζωῆς του τὴ μοῖρα καὶ τὴν ἄνοδο τοῦ Κόσμου.

Δημιουργὸς καὶ συντηρητὴς τοῦ Πολιτισμοῦ, ὁ Ἑλληνισμὸς ἐθεώρησε καθῆκον του ν' ἀναλάβη καὶ τὴ φρούρηση τῶν κατακτήσεών του. Γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποὺ οἱ δαίμονες τοῦ σκότους ἐπιστρατεύουν τὶς καταιγίδες τῆς καταστροφῆς καὶ χυμοῦν ἀχόρταγοι νὰ ρημάξουν τοὺς ναοὺς τῆς εὐγενείας, ἡ Παλλάδα ὑψώνει ἀστραφτερὸ τ' ἀνίκητο κοντάρι της καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας ὁρμοῦν τραγουδώντας τὸν ἀρχαῖο παιᾶνα. Καὶ τὰ κοπάδια τῶν βαρβάρων διαλύονται. καὶ λυώνουν σὰ νεφέλη καπνοῦ. Μέσα ἀπ' τοὺς καπνοὺς ἀνατέλλει, ντυμένη σὲ ξανανιωμένο φῶς, ἡ Ἑλλάδα καὶ σαλπίζει ξανὰ τὸ «προχωρεῖτε» τῆς Ἐλευθερίας.

Σ' αὐτὸν τὸν ἀσταμάτητον ἀγῶνα κανένας Ἕλληνας ποτὲ δὲν ὑστερεῖ. Ἀλλὰ ὁ ἕνας ἀμιλλᾶται θαυμαστὰ μὲ τὸν ἄλλο, γιατὶ κανεὶς δὲν τὸ καταδέχεται ἄχη πονέσει λιγώτερο. Κ' ἐπειδὴ ὁ πόνος πάντα συντροφεύει τὸ μόχθο τῆς δημιουργίας, ἡ κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶνε σοφὴ ἀπὸ δάκρυα καὶ φτερωμένη ἀπὸ τὴν περηφάνεια τοῦ ἡρωϊσμοῦ. Τὰ τρόπαια τῶν πολέμων κ' οἱ θρίαμβοι τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος διαλαλοῦν πὼς ἡ Ἑλλάδα εἶνε «ἡρώων μητέρα».

Ο ΑΛΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΝΕΑ

Ὡς ἀνεκοίνωσε τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39 Δελτίου του, ὁ Ἀρχηγὸς προσκόπων Σιερρῶν ἀνθ)γὸς Κυπαρισσιάδης Ἰωάννης ἔπεσεν ὑπὲρ Πατρίδος εἰς τὸ ὕψωμα Τζίβα—Κουφοῦ.

—Κατ' ἐπισήμους πληροφορίας ἐκ Δράμας, οἱ πρόσκοποι τῆς πόλεως ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐκεῖ Στρατιωτικῆς Διοικήσεως, ὁ δὲ Διοικητὴς τῆς 25ης Ταξιαρχίας δι' ἐγγράφου του εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει τοὺς προσκόπους διὰ τὴν προσφοράν των.

—Τὸ 428 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον δι' Ἡμερησίας Διαταγῆς ποιεῖται εὔφημον μνείαν τῶν προσκόπων Φλωρίνης διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν προσφερθείσας ὑπηρεσίας κατὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς συμμοριακῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς πόλεως.

—Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἰωαννίνων, οἱ πρόσκοποι Ζαγορίου ἐργάζονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς 8ης Μεραρχίας.

—Οἱ πρόσκοποι Ζωγράφου, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου Ζωγράφου, ἐπεσκέφθησαν τοὺς τραυματίας τοῦ Νοσοκομείου Βούλας καὶ Ἀεροπορίας, τους ὁποίους ἐψυχαγώγησαν καὶ εἰς τοὺς ὁποίους διένειμαν ἀτομικὰ δέματα.

—Ἀπεχώρησε διὰ Νάουσαν ἀντιπροσωπεία προσκόπων Ἀθηνῶν μεταφέρουσα 200 δέματα μὲ ρουχισμὸν καὶ εἴδη πρώτης ἀνάγκης πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ πληγέντος πληθυσμοῦ.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΗΘΙΚΗΣ ΑΓΩΓ. ΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ἀνεγνώσθησαν εἰς συγκεντρώσεις ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Τάγματος ἐπιστολαὶ στρατιωτῶν πρὸς πολιτικάς, στρατιωτικάς, ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς καὶ οἰκίους των. Ἐγένοντο αἱ κάτωθι ὁμιλίαι:

Δευτέρα (21—3—49): «Ἡ προέλευσις τῶν Βουλγάρων καὶ αἱ ὠμότητές των» ὑπὸ τοῦ τ. ἐφέδρου ἀνθυπολοχαγοῦ Καλογράκου Δημ. τοῦ 5ου λόχου.

Τρίτη (22—3—49): Ἐγένετο σχόλιον ὑπὸ τοῦ τ. ἐφ. ἀνθυπολοχαγοῦ Καλαποθαράκου Σταμ. μὲ θέμα «Οἱ ἔνοχοι...»

—«Ἡ ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα» ὑπὸ τοῦ τ. ἐφ, ἀνθυπολοχαγοῦ Σιάτρα Κωνστ. τοῦ 5ου λόχου.

Τετάρτη (23—3—49): Μᾶς ἐπεσκέφθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ὁ ὑπουργὸς Στρατιωτικῶν κ. Κανελλόπουλος, ὁ στρατηγὸς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς Βὰν Φλὴτ, ὁ ἀρχηγὸς Γενικοῦ Ἐπιτελείου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ XI Γ. Ε. Σ. συνταγματάρχου κ. Μπαϊρακτάρη. Τοὺς Βασιλεῖς προσεφώνησεν ὁ στρατ. Μακρογιαννόπουλος τοῦ 6ου λόχου.

Πέμπτη (24—3—49) ἐτελέσθη ἑσπερινὸς ὑπὸ τοῦ στρ. ἱερέως τοῦ τάγματός μας ἀρχιμ. κ. Κορνάρου Στυλ.

—«Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου» ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου Γραφ. Ἠθ. Ἀγωγῆς ἀνθυπολοχαγοῦ κ. Λόξα Ἀντ.

—Ἀνεγνώσθη σχόλιον ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ ὑπὸ τοῦ τ. ἐφ. ἀνθυπολοχαγοῦ Καλαποθαράκου Σταμ. μὲ θέμα «25η Μαρτίου — ὁ ἐθνικὸς Εὐαγγελισμὸς».

Παρασκευὴ (25—3—49): «Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου». Ἐτελέσθη λειτουργία καὶ ἐγένετο θεῖον κήρυγμα ὑπὸ τοῦ πανοσ. στρατιωτικοῦ ἱερέως κ. Κορνάρου Στυλ. Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη δοξολογία. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς 25ης Μαρτίου ἐξεφώνησεν ὁ ἐφ. ἀνθυπολοχαγὸς πεζικοῦ κ. Περδικάρης Χαράλ. τοῦ Γραφ. Ἠθικῆς Ἀγωγῆς τάγματος.

Σάββατον (26—3—49): Δὲν ἐγένετο συγκέντρωσις ἠθικῆς διδασκαλίας λόγῳ κακοκαιρίας.

Κυριακὴ (27—3—49): Ἐτελέσθη ἀκολουθία τῆς Σταυροπροσκυνήσεως καὶ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ

Ξημέρωμα τῆς 25ης Μαρτίου καὶ ὁ ἀγέρας φυσιμανᾷ λυσσασμένος σκορπίζοντας τὶς φωνὲς παλληκαριῶν ποὺ ξυπνοῦν στὸ νωτισμένο ἀπ' τὴν ἁρμύρα πρωΐ. Εἶνε ἡ χορῳδία ποὺ ξεσηκώνει τὸν καταυλισμὸ δίνοντας τὸ σύνθημα τῆς γιορτῆς ποὺ κατεβαίνει ἐπιβλητικιὰ μεγαλόπρεπη μέσα ἀπὸ τὸ πέρασιμα τοῦ καιροῦ.

Ξημερώνει ἡ σημερινὴ μεγάλη ἡμέρα καὶ ὁ ἐθνικὸς παλμὸς ποὺ γιομίζει τὰ στήθη καὶ συγκλονίζει τὸ εἶναι μας, δίνει τὸν ξεχωριστὸ τόνο στὴ διπλὴ ἑτοῦτη γιορτὴ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Χριστιανοσύνης. Βαρειὲς κληρονομιές ποὺ σέρνει ἕνας λαὸς αἰώνια μαζί του, ἐδέθη μ' αὐτὲς, ἄντλησε πάντα κουράγιο καὶ θάρρος γιὰ σκληρὲς καὶ ἀντίξοες ἐποχὲς, ἔτσι ξεπέρασε καὶ γλύτωσε τὸν ἀφανισμό. Γι' αὐτὸ λαοὶ χωρὶς παραδόσεις προσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν ἔστω καὶ ψεύτικες, γιὰ νὰ τονώσουν τὸ φρόνημά τους καὶ νὰ ξεφύγουνε τὴ φθορά.

Λαοὶ χωρὶς πίστη σὲ ὅ,τι ὑψηλὸ καὶ ὡραῖο, χωρὶς ἰδανικὰ χάθηκαν μέσα στὸ χάος καὶ ἄφησαν κάτι ἢ ἕνα τίποτε στὸ δικό τους τὸ πέρασμα.

Οἱ Ἕλληνες ὅμως γιομάτοι μὲ πίστη, μὲ ἤθη καὶ ἔθιμα, μὲ παραδόσεις ποὺ θεματοφύλακες γινήκαμε ὁ καθένας ξεχωριστά, αἰσθάνεται μεγάλο καὶ ἐπιτακτικὸ τὸ χρέος τῆς διαφυλάξεώς των καὶ σὲ τοῦτο μπορεῖ νὰ λέη κανεὶς πὼς ὀφείλεται, τὸ ὅτι ἡ Ἑλλάδα περνάει ἀθάνατη μέσα στὸ χρόνο καὶ ἕνα πνεῦμα πλανιέται ἀπάνω στὴ γῆ μας τὴ σπαρμένη μὲ βράχους καὶ κάκκαλα, τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ πνεῦμα ! Ρίγη συγκινήσεως δονοῦν τὸ κορμὶ καὶ ἀνατριχιάζεις στὸ ἄκουσμα τῆς μεγάλης τοῦ Ἔθνους γιορτῆς, τῆς ἡμέρας ποὺ χάρισε τὴν Λευτεριὰ στὸ κόσμο ὁλόκληρο.

Στὸ Στρατὸ περισσότερο οἱ ἡμέρες τῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν παίρνουν μιὰ ξέχωρη γιορτάσιμη ὄψη, ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς ἄλλαξε γιὰ λίγο ἡ συνηθισμένη ζωὴ, γιατὶ συνδέονται ἄμεσα μὲ τὴ διαφύλαξη τῶν ἀξιῶν καὶ τὴ συναίσθηση τοῦ μεγάλου χρέους πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Ὁ οὐρανὸς εἶνε σκοτεινὸς καὶ κάτασπρη θάλασσα μανιασμένη χτυπάει στὰ βράχια. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει καθέλου νὰ φορέση ὁ καταυλισμὸς τοῦ τάγματος τὴ γιορτινή του στολὴ φρεσκαρισμένη. Ἔχει μιὰ ἀφθαστη ὠμορφιὰ, ποὺ τὸ βλέμμα ἀπαλὰ χαϊδεύει τὸ καλοβαλμένο στὴ θέση του μὲ πάστρα καὶ χάρη. Ὁ ἀγέρας φυσομανᾷ καὶ σηκώνει σὲ νέφη τὴ σκόνη, οἱ ἄνδρες συγκεντρωμένοι στὴ μεγάλη πλατεῖα κατὰ ὀργανικὰ τμήματα ἀκοῦν μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὰ μεγάφωνα τὴν ἡμερησία διαταγὴ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐθνικῆς μας γιορτῆς, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, Ἀρχιστρατήγου, Γενικοῦ Στρατοπεδάρχου καὶ τοῦ τάγματός μας, εἶνε ἡ πρωϊνὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος ποὺ ἀμιλεῖ στὶς ψυχές μας. Ἐν συνεχείᾳ ὁ στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἱερουργεῖ μέσα στὸ γραφεῖον τῆς Ἠθικῆς Ἀγωγῆς παρισταμένου τοῦ κ. διοικητοῦ μας, ταγματάρχου κ. Ἀντωνίου Βασιλοπούλου καὶ τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν. Τὸ μικρόφωνον μεταδίδει τὴν ἀκολουθία τῆς θείας λειτουργίας, ἡ ἐκκλησία μαλάσσει τὴν ψυχὴ καὶ πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ θεῖον.

Πόσο νοιώθεις τὶς ὧρες αὐτὲς νὰ μεταφέρεσαι κάπου μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἔγνοια καὶ τὴ ρουτίνα, λοιπὸν ἀπ' τὴν καθημερινὴ ἀνάγκη αἰσθάνεσαι κάτι νὰ πεταρίζη μέσα σου καὶ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας ἀντριεύει. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας οἱ λόχοι ἐκτελοῦν προγράμματα γιορτινὰ, ἐκφωνεῖται ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας, ἀπαγγελίες καὶ ἄσματα ἐθνικοῦ περιεχομένου ποὺ ζωντανεύουν τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ μᾶς μεταφέρουν σὲ κάθε μερὶὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ ὅμοια γιορτάζεται ἡ μεγάλη μας Ἐθνικὴ Ἑορτή.

Τὰ βήματά μου μὲ φέρνουν πρὸς τὸ καινούργιο κτίριο τῆς καντίνας, μισοφκιαγμένο φαντάζει μπροστά μου καθὼς τὸ δέρνει

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΔΙΜΟΙΡΙΑ ΛΕΥΚΩΝ

Δὲ φτάσαν ὡς τὸ Τάγμα μας οἱ ἀναβυμιάσεις μιᾶς τρικιμισμένης καὶ νοσούσης κοινωνίας. Μακρυὰ ἀπὸ δῶ σπάνε καὶ καταστρέφουν τὰ λυσσασμένα κύματα τῆς προδοσίας.

Ἐδῶ ἡ γαλήνη, ἡ δουλειά, ἡ δημιουργία. Ἀνοικοδόμηση σὲ ἔργα, ἀνοικοδόμηση ψυχῶν.

Πλησιάζοντας στὸ λιμάνι ὁ ξένος ἐπισκέπτης θὰ διακρίνη τὸν καταυλισμὸ καὶ τὰ λευκὰ κτίρια τοῦ Τάγματος — ἄλλα ἕτοιμα καὶ ἄλλα ποὺ τώρα κτίζονται.

Ἐπάνω στὸ βάθος, δεξιά, ἀπ' τὸ Διοικητήριο, ἁπλώνεται ὁ καταυλισμὸς τοῦ Λόχου Ἀσφαλείας. Εἶναι ὁ πρῶτος λόχος καὶ ὁ καλλίτερος. Πρῶτοι στὸ ἐγερτήριο, οἱ ἐκλεκτοὶ στρατιῶτες του, ἀφοσιώνονται ἀπ' τὸ πρωΐ στὴ δουλειά. Καὶ ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε καθόλου λίγη. «Ἡ δουλειὰ δὲν τελειώνει παρὰ μόνο μετὰ τὸ θάνατο» εἶπε κάποιος σοφός. Αὐτὴ ἡ ἰδέα κυριαρχεῖ στὴ σκέψη τοῦ Λοχαγοῦ μας, ποὺ οἱ κινήσεις του, οἱ ματιές του, τὰ λόγια του, ὅλα συνοψίζονται σὲ ἕνα σύνθημα, μιὰ ἐπιταγή : — «ἐργασθῆτε» !

Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ διμοιρίες βρίσκονται πάντα σὲ κίνηση, σὲ δουλειά. Καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶναι γνωστά. Ἡ πλαγιά, ὅπου ἐκτείνεται ὁ λόχος μας, γεμάτη βράχους καὶ λιάκκους πρώτα, πραγματικὸς ἀγριότοπος, τώρα εἶναι ἀγνώριστος. Ἕνας λευκὸς τοῖχος θαυμάσια κτισμένος καὶ μὲ ὡραῖα συνθήματα, περιβάλλει τὸν καταυλισμό. Μεγάλη πέτρινη σκάλα μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐπιβλητικὴ Πύλη. Καλοκτιμένοι εὐθεῖς διάδρομοι μεταξὺ τῶν σκηνῶν. Καὶ οἱ διμοιρίες σὲ ζηλευτὴ ἁμιλλα ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ ἐργάζονται.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες τὸν τόνο στὴν ὅλη ζωὴ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Λόχου δίνει ἡ «Διμοιρία τῶν Λευκῶν». Πρῶτοι στὴ δουλειὰ οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ μὲ τοὺς λευκοὺς ζωστῆρες καὶ τὰ περισφύρια δὲν ξεχνοῦν καὶ τὸ τραγούδι. Αὐτοὶ θὰ τραγουδήσουν κάθε φορὰ τὰ νέα τραγούδια καὶ θὰ τὰ μάθουν καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ τὸ βράδυ θὰ κατεβοῦνε σὲ ὁμίλους τραγουδώντας σ' ὅλο τὸ Στρατόπεδο. Ἔτσι δίνουν τὸ παράδειγμα καὶ στοὺς ἄλλους καὶ «οὺς ἀκολουθοῦν πολλοὶ ἀπ' ὅλο τὸ Τάγμα κι' ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ ἐθνικὰ καὶ κάθε εἴδους τραγούδια.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Λοχαγὸς τοὺς ἀγαπάει καὶ περηφανεύεται γι' αὐτοὺς. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Διοικητὴς περνάει ἀπ' τὸ Λόχο μας γελαστὸς καὶ εὐχαριστημένος. Πάντα τὴν Ἱστορία ἑνὸς λαοῦ γράφουνε οἱ ἄριστοι. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν Στρατό.

Νόμος φυσικὸς, κοινωνικὸς — τὸ ξεχώρισμα τῶν καλλιτέρων μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ πλήθους [illegible] τὴ σφραγίδα τοῦ κόσμου. Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ ἄριστοι σήμερα ἐδῶ, πρῶτοι αὔριο καὶ ἔξω θὰ γράψουν πλάϊ στὰ ἄλλα Ἑλληνόπουλα τὴν ἱστορία τοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἔθνους.

Α. Α.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ εἶνε μιὰ φούχτα ἀνθρώπων ἀποξενωμένων

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΕΦΕΔΡΟΣ

Εἶχα λόγους πολὺ σοβαροὺς νὰ περιμένω ἀνυπόμονα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ περνοῦσα στὴν ἐφεδρεία καὶ μετροῦσα τὶς μέρες καὶ τὶς ὧρες, ὅπως μετράω κάθε στιγμὴ καὶ τὰ τσιγάρα μου, πότε νὰ τελειώσουν, γιὰ νὰ σπεύσω ἀμέσως στὴν καντίνα γιὰ ἐνίσχυση τοῦ Παπαστράτου. Παλὰ ἱστορία τώρα αὐτὴ καὶ θὰ τὴν εἶχα πιὰ ξεχάσει, γιατὶ ἔκλεισα τοὺς 18 στὶς 10 τοῦ Γενάρη, πλὴν ὅμως τὰ σοβαρὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν, μὲ κάνουν συχνὰ νὰ τὴ θυμᾶμαι. Γιατὶ, ὅταν ἦρθε ἡ περιπόθητη ἡμέρα, ποὺ ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Τάγματος θὰ μ' ἔπαιρνε κι' ἐμένα γιὰ ἔφεδρο καὶ φυσικὰ θὰ μεγάλωνε ὁ μισθὸς καὶ θὰ μοῦ κόβανε καὶ ἐπίδομα (αὐτὸ ἦταν τὸ ψητό!), τὸ ὄνομά μου δὲν ὑπῆρχε στοὺς καταλόγους. Ἀλλὰ ἐγὼ ποὺ, σὰν εἶδα λίγες μέρες πρὶν τὸν ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα, καθὼς ξέρετε, ἀγωνίζεται νὰ ἀναπληρώση τὰ κενὰ ποὺ ἄφησε στὸ πορτοφόλι του ἡ ἀπώλεια ἑβδομήντα —λέει— λιρῶν στὰ χαρτιὰ τὴν πρωτοχρονιά, εἰσπράττοντας προκαταβολικῶς κάθε φορὰ τὶς 45 του, μοῦ τὸ φώναξε ὀρθὰ-κοφτὰ, ὅτι δικό μου ὄνομα δὲν ὑπάρχει πουθενά. Κόκκαλο ἐγώ!

—καὶ τώρα;

—Στὴ Στρατολογία, μοῦ λέει. Παίρνω τὰ βρεμένα μου, κατέρχομαι δριμὺς καὶ εἰσέρχομαι δριμύτερος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Στρατολογίας.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἐγώ, πρὸ τῆς βιασύνης μου ἤλπιζα, ὅτι θὰ τοὺς ἔκανα ἐντύπωση καὶ θὰ μὲ πρόσεχαν, ἐκεῖνοι — ὁ ἕνας μὲ κύτταζε ἀπαθής, ὁ ἄλλος βαρετός, ὁ τρίτος ἔκανε τὸν κουφὸ καὶ ἕνας τέταρτος φάνηκε νὰ φουσκώνη. Μὰ ἐγὼ δὲν τὰ παρατοῦσα καὶ βλέποντας τὸν καλό

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ

"Ο ΜΗΤΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΗ,,

Χαΐδου μ',

Τ' ἄϊ προυχτὲς ἱέρχιτι οὔ τιλάλς τ' λόχου κι[illegible] λιέει. Ὄϊ Μήτρου, σήκου γρήγουρις. Σὶ χαλιέδ' οὔ λουχαὸς ἰπειγόντους κι' ἄνιφ καθυστέρησ'. Τ' εἶνι, βρὲ πιδί μ', τί τρέχ', τοὺν ἀρομτάου ἰγώ. Χαμπέρ' διὲν ἔχου, μ' λιέει ἰκειός. Βουλιέβουμι ἴσιαμι ποὺ νὰ παίξ' τοὺ τσίνουρό σ', στρίβου τοὺ μουστάκ' βάνου τοὺ φάρι μ' στραβὰ κατὰ τοὺ στρατιουτικὸν ἔθιμου κὶ ρουβουλάου κατὰ τοὺ λουχαό μ'. Μπαίνου μιέσα, στέκουμι κλαρίνου. ἀναφέρνου κὶ πιριμένου διὰ-

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

"ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΩ ΤΟΝ ΚΟΜΙΣΜΟ,,

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ὁμιλίαν ἐκφωνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τ. ἐφ. ἀνθ)γοῦ Μεῖμάρη Ἀνδρέου εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Τάγματός μας τὴν 28-2-49:

κ. κ. ἀξιωματικοὶ, συνάδελφοι, ἀδελφία μου, μεγάλοι καὶ τίμιοι Ἕλληνες στρατιῶται,

Σὰν ξένος παρατηρητὴς συμπονοῦσα αὐτοὺς ποὺ πάσχανε, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο: δὲν ἤθελα νὰ πάρω θέση. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ μεγάλο μου σφάλμα.

Στὸ τέλος τοῦ 1947 μὲ ἐκάλεσε πάλι ἡ Πατρίδα, μοῦ ἔδωσε στὸ χέρι τὸ ὅπλο γιὰ νὰ τὴν

Χάϊδου μ',

Τ' ἄϊ προυχτὲς ἱέρχιτι οὐ τιλάλς τ' λόχου κὶ μ' λιέει. "Οἴ Μήτρου, σήκου γρήγουρις. Σὶ χαλιέδ' οὐ λουχαὸς ἱπειγόντους κι' ἄνιφ καθιστέρησ'. Τ' εἶνι, βρὲ πιδί μ', τί τρέχ', τοὺν ἀρουτάου ἰγώ. Χαμπέρ' διὲν ἔχου, μ' λιέει ἰκειός. Βουλιέβουμι ἴσιαμι ποὺ νὰ παίξ' τοὺ τσίνουρό σ', στρίβου τοὺ μουστάκ' βάνου τοὺ φάρι μ' στραβὰ κατὰ τοὺ στρατιουτικὸν ἔθνιου κὶ ρουβουλάου κατὰ τοὺ λουχαό μ'. Μπαίνου μιέσα, στέκουμι κλαρίνου. ἀναφέρνου κὶ πιριμένου διαταές.

— "Ακσι, πδίμ' Μήτρου μ' λιέει. Σήμιρις θὰ ν' ἔρθ' ἡ Βασλιᾶς κι' ἄλνι τρανοὶ ἀνθρῶπ'. Τοὺ μυαλὸς σιμαζιμένου, τὰ μάτια σ' οὐγδονταέξ, τ' αὐτιά σ' ἰν ἐπιφυλακή. Θιέλου νὰ εἶσι θάγμα κὶ σὺ κὶ τοὺ τμῆμα σ'.

"Ενιοια σ' κὶ θὰ δγῆς τί ἀξίζ' οὐ Μήτρους κὶ πῶς πῆρι τ' σαρδέλλα ἀπ' ἔχ' στοὺ ζιρβὶ τοὺ χιέρ...

Χιριτάου, βγαίνου οὐόξου, βγάνου τ' σφυρίχτρα κι' ἀρχινάου τοὺ σφόρου... Τὰ καϋμένα τὰ γιαννάκια σὰν τὰ σαλιακούδια ξιπιτάχκαν ἀπ' τὰ τσιαντήρια κὶ παρατάχκαν ἴσια μὶ ποὺ νὰ πῆς δγυό. Προσέξτι καλὰ οὐρὲ μαμούδια, νὰ κάντι καλὰ ὅτ' σᾶς λιέου, γιατὶ θὰ σᾶς ταράξου στοὺ καψόν' κὶ στοὺ τρόκ... Σὶ λιγάκ' χτυπάιει ἡ μπουρεύ... Στοὺ γήπιδου, στοὺ γήπιδου... τοῦθ' ὅπιρ συγκέντρουσ'... Σὲ δύγιο λιπτουδάκια ἤμουν στοὺ γήπιδου... Τόμου κι' ἔφτασα, νάσου ἱέρχουντι κι' ἄλλοι μὶ μουζικὲς κὶ κλαμπαιτσίμπαινα, κὶ τραγούδια, κὶ ἰὲν-δύγιου-τρίγια. 'Ιγὼ μπρουστὰ - μπρουστὰ καιμάρουνα σὰ γύφτκου σκιπάρν'. 'Ἐρχιτι οὐ λουχαός μ' κὶ μ' λιέει... Οὐρ Θιοσκουτουμένι χουρὶς ζουστήρα μ' ἤρθις... Δαγκώθ'κα οὐ γιέρμους... Τριέξι γρήγουρις οὐρ μυαλουνιρου λιασμένι νὰ τ' πάρ'ς... κὶ κύττα μ' λιέει ἔφτσα... μήνα κὶ στιγνώσ' τοὺ σάλιου, χάθ'κις... Λαγὸς γίνκα οὐρ σουσουράδα μ' ὡς νὰ πάου κὶ νὰ ἔρτου... Σὶ λιγάκ' ἀκούω ξουτίσου μ' φουνές,.. 'Ἐρχουντι... Τ' ράου κατὰ τοὺ γιαλὸ κὶ γλιέπου ἱένα μικρὸ παπόρ' οὐρὲ τοὺ γέρμου φίβγα ἀπ' ἱέκανι... Σὶ λιγουλάκ' κὶ ἄλλου τοὺ κατόπ'... 'Αγροικάου τ' μπουρουὺ νὰ σκούζ' κόκκαλου τοῦθ' ὅπιρ προυσουχή. Ρίχνου νιὰ ἄγρια ματιὰ κατὰ πίσου μ' κὶ στιέκουμι κλαρίνου... 'Ἐρχιτι ἱένας ψ'λὸς κουμάτ' φαλακρὸς οὐόμουρφους οὐόμους ἄντρας κὶ τοὺ κατόπ' κι' ἄλλ' τρανί... "Οἴ λουχαέ μ'... ποιὸς εἶνι ἰφτούνους, λιέου... Σκαισμὸς, μ' ἀπουκρίνιτι ἰκειός, κι' ἰγὼ μούλουξα, ἱένικα ἀπ' ἡ ὥρα διὲν χουράτιβι... Μιτὰ ἱέμαθα πτὸς ἤτουν λιέει οὐ ὑπουργός... Μᾶς ἱέκανι πιθιώρισ'... μᾶς εἶπι κάνα-δυὸ κουβέντις κι' ἔφκι πιοῦ πάει διὲν εἶδα, ἱένικα ἀπ' ἤμουν κόκκαλου... Σὶ λιγάκ' ξαναασκούζουν πουλλὲς μπουροῦδις μαζὶ κὶ μουζικὲς κι' κλαμπαιμπατσίμπαινα κὶ προυσουχή... Οὔλ, κλαρίνα κι' ἰγὼ κόκκαλου... Μήτρου, μ' λιέει οὐ λουχαός, ἔρχουντι οὐ Βασλιᾶς, ἡ Βασίλ'σα κι' ἄλλ' τρανοί. Τοὺ νοῦ σ' πδί μ'... "Εν-

σπεύσω ἀμέσως στὴν καντίνα γιὰ ἐνίσχυση τοῦ Παπαστράτου. Παλὴὰ ἱστορία τώρα αὐτὴ καὶ θὰ τὴν εἶχα πιὰ ξεχάσει, γιατὶ ἔκλεισα τοὺς 18 στὶς 10 τοῦ Γενάρη, πλὴν ὅμως τὰ σοβαρὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν, μὲ κάνουν συχνὰ νὰ τὴ θυμᾶμαι. Γιατί, ὅταν ἦρθε ἡ περιπόθητη ἡμέρα, ποὺ ἡ 'Ημερησία Διαταγὴ τοῦ Τάγματος θὰ μ' ἔπαιρεν κι' ἐμένα γιὰ ἔφεδρο καὶ φυσικὰ θὰ μεγάλωνε ὁ μισθὸς καὶ θὰ μοῦ κόβανε καὶ ἐπίδομα (αὐτὸ ἦταν τὸ ψητό!), τὸ ὄνομά μου δὲν ὑπῆρχε στοὺς καταλόγους. 'Αλλὰ ἐγὼ πού, σὰν εἶδα λίγες μέρες πρὶν τὸν ἀγαπητό μου φίλο Τσ. τῆς Στρατολογίας —σπίρτο μοναχὸ ποὺ τίποτε δὲν τοῦ ξεφεύγει— νὰ σημειώνῃ μὲ μεγάλα γράμματα τὸ ὄνομά μου στὴν Κατάσταση, ἤμουν βέβαιος ὅτι τὸ ζήτημα ἐτερματίσθη κατ' εὐχήν. Καὶ ἔτσι, πλέοντας σὲ πελάγη εὐτυχίας καὶ... ἐπιδομάτων, ἔτρεξα δρομαῖος καὶ ἀκάθεκτος στὸ Γραφεῖο τοῦ ἐπιλοχία γιὰ μισθοὺς καὶ βεβαιώσεις.

Καὶ ὁ μὲν 'Επιλοχίας μὲ τό, ὅπως πάντα, μυστηριῶδες χαμόγελό του μὲ κατηύθυνε πρὸς τὸν ἄλλον. 'Εκεῖνος ὅμως,

νοια σ' κὺρ' λουχαέ μ'... Κι' ἤρθαν ἀπ' λιὲς οὐρ μανάρι μ' κι' ἔκανι πάλι οὐ Βασιλιᾶς πιθιώρισ'... Τόμου κὶ κόντιβι νὰ πιράσ' πανουθιό μ' νιὰ τρισκατάραιτ' μύγα... Ἰέρχιτι ἡ ἀφιλότιμι κὶ κάθιτι ἀπάν' στ' μύτη μ'... Κὶ βίρα μ' ἔτρουγι κὶ μὶ τσίμπαγι κὶ μὶ ρουφοῦσι τοὺ γαῖμα μ'... Τί νὰ κάνου οὐ γιέρμους... Παίζου τὰ καπάνια μ', τοὺ μουστάκι μ' νὰ ξικουμπστῆ νὰ φύβγ'... Τίπτις, αὐτὴ τοὺ χαβάπ'ς... Λύσσαξα οὐρ' καρακάξα μ' μὰ διὲν τοὺ κούν'σα μάειδι πάντου... Πιέρασαν οἱ πίσημ' ἀποὺ μπρουστά μ' κὶ χαμουγιέλασαν ἰφχαριστημέν', ἀλλ' εἶμι οὐόμους κὶ λιβέντις... Κι' ὡς φαίνιστι, τσ' ἔκανι ἰντύπουσ' ἡ μύγα ἀπ' μὴ ρουφοῦσι τοὺ γαῖμα, μὰ ἰγὼ παιρὰν διὲν ἰέδουσα, ἱένικα ἀπ' οὐ κανονισμὸς τοὺ λιέει πουὼς κι' οὐχιὰ νὰ σὶ δαγκών' ἰσὺ θὰ εἶσι κλαρίνου κὶ κόκκαλου... "Υστιρις ἀνέφκαν οἱ Βασλιάδις ἀπάν' στοὺ ψήλουμα, μᾶς εἶπαν κάνα-δυὸ κβέντις μὶ τοὺ μακριάφουνου... "Εγινι πατιφντὶ κὶ ζήτου κὶ μιτὰ ἀρχίνσι ἡ παρέλα σ'... Πάειναι ξουπίσου στοὺ λουχαό μ'... Μπρουστὰ ἤτουν ἡ μουζική... Οὐὸρ κὶ κτσὸς νὰ ἤσουνα... πάλι θὰ πιρπάταγις ἱένικα ἀπ' ἰέπιζαν ξιέρς οὐρ' νιρουφίδα μ' τί καλά... Τύφλα νάχουν οἱ θ'κοί μαις οἱ γιούφτ' στοὺ χουργιό... Τόμου κὶ πιέρασα μπρουστὰ π' τὸν Βασ'λιά, ἄλλου χνέρ μὶ βρῆκι. Λύθκι ἡ νουζίτσα π' τ' ἀρβύλα μ' κὶ σούρνουνταν ἡ γέρμ' σὰν οὐχιά... Οὐόμους διὲν ἔχασα τ' ψυχριμίγια μ'. Πιέρασα λιβέντις κὶ καιμαρουτὸς οὐόπους εἶμι κὶ φαίνουμι... "Υστιρις ἰέφαγάμι κὶ πιέρασάμι πολὺ καλά.

Στ' ἄλλου τοὺ γράμμα πλειότιρα.

Σὶ γλυκασπάζουμι
Μήτρους Τυρουγαλόπουλους
Καὶ διὰ τὸ πιστὸν
Ξ. ΜΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

25ης Μαρτίου». 'Ετελέσθη λειτουργία καὶ ἐγένετο θεῖον κήρυγμα ὑπὸ τοῦ πανοσ. στρατιωτικοῦ ἱερέως κ. Κορνάρου Στυλ. 'Εν συνεχείᾳ ἐτελέσθη δοξολογία. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς 25ης Μαρτίου ἐξεφώνησεν ὁ ἐφ. ἀνθυπολοχαγὸς πεζικοῦ κ. Περδικάρης Χαράλ. τοῦ Γραφ. 'Ηθικῆς 'Αγωγῆς τάγματος.

Σάββατον (26—3—49): Δὲν ἐγένετο συγκέντρωσις ἠθικῆς διδασκαλίας λόγῳ κακοκαιρίας.

Κυριακὴ (27—3—49): 'Ετελέσθη ἀκολουθία τῆς Σταυροπροσκυνήσεως καὶ θεῖον κήρυγμα ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέως ἀρχιμ. κ. Κορνάρου Στυλ.

—«'Η 25 Μαρτίου 1821—25 Μαρτίου 1949» ὑπὸ τοῦ τ. ἐφ. ἀνθυπολοχαγοῦ Καραβαγγέλη Περικλ. τοῦ 5ου λόχου.

—'Εκυκλοφόρησε τὸ 44ον φύλλον τῆς ἐφημερίδος τοῦ τάγματος «'Αναμόρφωσις».

'Ο Προϊστάμενος 'Αξ)κὸς τοῦ Γραφείου 'Ηθικῆς 'Αγωγῆς
ἀ. α.
ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ ΧΑΡΑΛ.
"Εφ. 'Ανθ)γὸς

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΠΟΥ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΜΑΣ ΜΑΣ ΔΙΔΟΥΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΙΤΑΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΕΝΟΣ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΑΥΤΑ ΑΠΕΚΤΗΣΕΝ ΑΦΘΙΤΟΝ ΔΟΞΑΝ. (71)

σκω πάλι τ' ὄνομά μου πουθενά.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀνυπόφορο. Καιρὸς ἦταν πιὰ νὰ δείξω ὅτι ἤμουν καὶ... γεναῖος.. 'Εμπρὸς λοιπὸν μὲ βῆμα ταχὺ στὴ Στρατολογία. Κουμπώνομαι προσεκτικὰ, διορθώνω τὸ γιακά μου, ψηλώνω τοὺς ὤμους μου, φουσκώνω καλά, παίρνω ὕφος καὶ... εἰσέρχομαι ἀδυσώπητος.

— Κύριοι, μοῦ φαίνεται ὅτι... Προμηνυόταν καυγᾶς. Μὰ ὁ συνάδελφος 'Αντρίκος (ὁ Ζόρικος!) σηκώνεται καὶ μὲ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μὲ ἐξώσῃ

— "Α, ἔτσι;

Τώρα θὰ τοῦδειχνα ἐγώ. Καὶ ψάχτηκα νὰ βρῶ... τὸ γάντι νὰ τοῦ ρίξω. Νὰ ὅμως ποὺ ἐπεμβαίνει ὁ προϊστάμενος τοῦ Γραφείου.

— Τί εἶνε παιδί μου;

Τοῦ ἐξήγησα. Καὶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι σὲ τρεῖς μέρες ἐπραγματοποιήθη —ἐπὶ τέλους — τὸ ποθούμενον.

Λεφτὰ ἐν τῇ παλάμῃ τώρα. Καὶ γρήγορα!

Α. Α.

γιὰ λίγο ἡ συνηθισμένη ζωή, γιατὶ συνδέονται ἄμεσα μὲ τὴ διαφύλαξη τῶν ἀξιῶν καὶ τὴ συναί-

καντίνας, μισοφιαγμένο φαντάζει μπροστά μου καθὼς τὸ δέρνει

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

"ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΩ ΤΟΝ ΚΟΜΙΣΜΟ,,

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ὁμιλίαν ἐκφωνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τ. ἐφ. ἀνθ)γοῦ Μεϊμάρη 'Ανδρέου εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Τάγματός μας τὴν 28-2-49:

κ. κ. ἀξιωματικοὶ, συνάδελφοι, ἀδέλφια μου, μεγάλοι καὶ τίμιοι "Ελληνες στρατιῶται,

Εἶνε λίγες, πολὺ λίγες μέρες ποὺ βρίσκομαι κοντά σας, ὁλοκληρωτικὰ προσανατολισμένος καὶ ἐγὼ στὸν ἴδιο μὲ σᾶς ἱερὸ σκοπό: στὸ νικηφόρο τερματισμὸ τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς 'Ελλάδος μας ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν. Αὐτὲς οἱ λίγες μέρες ἤτανε γιὰ μένα μέρες χαρᾶς καὶ ξεκούρασης, ἀλλὰ καὶ μέρες ἀναβάπτισης στὴ πηγὴ τοῦ δικοῦ σας δημιουργικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Εὐχαριστῶ σας.

Ποῦ βρισκόμουνα πρίν ; Πάλι κοντά σας στὸ χῶρο, ἀλλὰ καὶ μίλια ὁλόκληρα μακρυά σας. Μιὰ συμμάτινη ἀγκαθωτὴ ἄβυσσο μᾶς χώριζε. Οἱ σκέψεις μας, τὰ ἰδανικά μας ἀνῆκαν — φαινομενικὰ τοὐλάχιστον — σὲ δυὸ ἀντίθετους κόσμους ποὺ μισιόντουσαν βαθειὰ καὶ ἐξοντωνόντουσαν ἀλύπητα. Τί μὲ ἔκανε καὶ ἔσπασα αὐτὸ τὸ σύρμα, καὶ σᾶς ἀγκάλιασα σὰν ἀδέρφια μου, καὶ θὰ πολεμήσω μαζί σας καὶ θὰ σκοτωθῶ στὸ πλάϊ σας ἂν χρειαστῇ; Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μου ποὺ ἴσως βοηθήσῃ κανένα ἀπὸ σᾶς νὰ ξεκαθαρίσῃ τὶς ἰδέες του, ὅπως μὲ ἐβοήθησε καὶ ἐμένα νὰ ἀποκρυσταλλώσω σὲ πράξεις ἀνθρώπινες τὶς σκόρπιες ἔννοιες ποὺ βούϊζαν στὸ μυαλό μου, δύο χρόνια τώρα.

"Ομορφα καὶ πλούσια λόγια δὲν ξέρω. Θὰ σᾶς μιλήσω στὴν ἁπλῆ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ μας, στὰ ράτα καὶ ντόμπρα ὅπως εἴμαστε συνηθισμένοι στὰ ἀγροτικά μας χωριά. Εἶνε σὰν ἐξομολόγηση αὐτὰ ποὺ θ' ἀκούσετε. Ζητάω ἡ κρίσις σας γιὰ μένα νὰ εἶνε δίκαια καὶ ἀντρίκεια ὅπως ἁρμόζει σὲ "Ελληνες στρατιῶτες, γιατὶ τίμια καὶ ἀντρίκεια σᾶς μιλάω καὶ ἐγώ.

Θάθελα πρὶν εἰσέλθω στὸ κύριο θέμα μου νὰ σᾶς πῶ λίγα γιὰ τὴ ζωή μου καὶ ἰδιαίτερα τὴν ἀνάμιξή μου στὰ γεγονότα τῆς τελευταίας δεκαετίας.

Γεννήθηκα ἀπὸ εὔπορη ἀστικὴ οἰκογένεια. Σπούδασα γεωπόνος καὶ διωρίστηκα στὸ 'Ινστιτοῦτο Καπνοῦ τῆς Δράμας λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ 'Αλβανικό ! Τότε παντρεύτηκα. "Ηλθε ὁ πόλεμος. Πολέμησα καὶ ἐγὼ μαζί σας. 'Η Πατρίδα μὲ ἔκανε ἀξιωματικό. "Υστερα ἦλθε ἡ Κατοχή. Τὸ 1943 ἀπὸ μέσος γιὰ τὸν καταχτητὴ ἀνέβηκα στὸ βουνὸ μαζὶ μὲ χιλιάδες ἄλλους, μαζὶ μὲ τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ σᾶς. Πολεμήσαμε καὶ πάλι. Δυστυχῶς ὅμως, ὅπως σὲ κάθε περίοδο ἑλληνικῆς ἀνατάσεως, ἔτσι καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, ἡ ψυχή μου ἔκλεισε στὸ δράμα τοῦ τόπου μας.

Σὰν ξένος παρατηρητὴς συμπονοῦσα αὐτοὺς ποὺ πάσχανε, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο: δὲν ἤθελα νὰ πάρω θέση. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ μεγάλο μου σφάλμα.

Στὸ τέλος τοῦ 1947 μὲ ἐκάλεσε πάλι ἡ Πατρίδα, μοῦ ἔδωσε στὸ χέρι τὸ ὅπλο γιὰ νὰ τὴν προστατεύσω, μοῦ ἔθεσε ὅμως καὶ ἕνα ὅρο: νὰ ὑπογράψω δήλωση ἀποκηρύξεως τοῦ κομμουνισμοῦ. Δὲν τὸ ἔκανα. Εἶχε θιγῆ τὸ φιλότιμό μου, ὁ ἐγωϊσμός μου. "Ηταν καὶ κάποιοι συναισθηματικοὶ δεσμοὶ μὲ τὰ περασμένα, μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἴχαμε μαζὶ πολεμήσει στὴν Κατοχή. 'Αρνήθηκα νὰ ὑπογράψω γιατὶ ἤθελα νὰ μείνω οὐδέτερος σ' ἕναν ἀγῶνα ποὺ δὲν εἶχα ξεκαθαρίσει στὸ μυαλό μου ποιὸς καὶ πόσο εἶχε δίκηο.

Συνάδελφοι πιστέψτε ὅτι δὲν ἀρνήθηκα οὔτε ἀπὸ δειλία οὔτε ἀπὸ καιροσκοπισμό: ἀρνήθηκα γιατὶ δὲν πίστευα ἀκόμα.

'Από τότε τὸ Στράτευμα μὲ ἐχαρακτήρισε σὰν ἀνεπιθύμητο καὶ ἐπικίνδυνο. Μὲ περιώρισε στὸ σύρα. Μοῦ ἀφήρεσε τὸ βαθμό μου καὶ μὲ ὑπεβίβασε σὲ ἁπλὸ στρατιώτη. Πέρασα μέρες ἀχρώμες, πέρασα καὶ μέρες σκληρὲς. "Ολαν ὅμως αὐτὸν τὸν καιρὸ — ἕνα ἐλλίκιληρο χρόνο — σκεπτόμουν, μελετοῦσα, ζύγιζα τὰ γεγονότα ποὺ ἐρχόντουσαν σωρὸ τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο γιὰ νὰ ἐδραιώσουν τὴν καινούργια πίστι ποὺ μεγάλωνε μέσα μου.

Ποτὲ ἡ πνευματική μου διαύγεια δὲν ὑπῆρξε μεγαλυτέρα ἀπὸ ἐκείνη τὴν περίοδο ποὺ μόνος ἀπέναντι στὸν ἑαυτό μου, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ ζητοῦσα νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου.

Καὶ τὸν βρῆκα ! "Ημουνα μαζί σας, ὁλόψυχα μαζὶ μὲ σᾶς "Ελληνες στρατιῶτες καὶ ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν ποὺ πολεμοῦσαν γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ "Εθνους.

Οἱ τελευταῖοι μου δισταγμοὶ παραισύρθηκαν σὰν ἀπὸ θύελλα μόλις διάβασα τὶς ἀποφάσεις τῆς 5ης ὁλομελείας τῶν κομμουνιστῶν. Στὰ θαμπωμένα μάτια μου ἐπρόβαλε λαμπρὰ φωτισμένος ὁ ἀγώνας τῆς 'Ελλάδος μας.

'Από τὴ μιὰ μεριὰ ἡ μᾶζα τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ, φτωχὴ, γυμνὴ, πεινασμένη ποὺ διψάει γιὰ λίγη χαρὰ, λίγη γαλήνη, γιὰ νὰ ἐπουλώσῃ τὶς ἀτέλειωτες πληγές του. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δουλέψῃ καὶ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴ βοήθεια τῶν 'Αμερικανῶν φίλων του καὶ νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὴν κατεστραμμένη χώρα του.

"Εχει ἐπὶ κεφαλῆς του μιὰ Κυβέρνησι ἐκλεγιμένη, ποὺ κάνει πόλεμο, ποὺ κάθε μέρα τὸν κάνει ,αλύτερα, ποὺ κάθε μέρα μαζεύει ὅλο καὶ περισσότερους "Ελληνες κάτω ἀπὸ τὴν σημαία τοῦ 'Εθνικοῦ Συναγερμοῦ.

ἀγαπάει καὶ περηφανεύεται γι' αὐτοὺς. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Διοικητὴς περνάει ἀπ' τὸ Λόχο μας γελαστὸς καὶ εὐχαριστημένος. Πάντα τὴν 'Ιστορία ἑνὸς λαοῦ γράφουνε οἱ ἄριστοι. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων. Αὐτὸ ἰ-!χύει καὶ γιὰ τὸν Στρατό.

Νόμος φυσικὸς, κοινωνικὸς — τὸ ξεχώρισμα τῶν καλλιτέρων μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου — βάζει τὴ σφραγίδα του καὶ ἐδῶ. Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ ἄριστοι σήμερα ἐδῶ, πρῶτοι αὔριο καὶ ἔξω θὰ γράψουν πλάϊ στὰ ἄλλα 'Ελληνόπουλα τὴν ἱστορία τοῦ ἀγῶνος τοῦ "Εθνους.

Α. Α.

'Από τὴν ἄλλη μεριὰ εἶνε μιὰ φούχτα ἀνθρώπων ἀποξενωμένων ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ Λαὸ καὶ τὶς ἐπιδιώξεις του, ἀπὸ τὸν ἄμετρο ἐγωϊσμό τους, τὴ φιλοδοξία τους, τὴν ὁλόπλευρη ἐξάρτησί τους ἀπὸ τὴ πολιτικὴ ξένης χώρας. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι — ἡ ψευδοκυβέρνηση τῶν βουνῶν καὶ τὰ στελέχη της — μάζεψαν γύρω τους δυστυχισμένους "Ελληνες μὲ τὴν πειθώ, τὴν προπαγάνδα, ἀλλὰ καὶ τὴ βία, ὅπου τὰ λόγια καὶ οἱ ὑποσχέσεις δὲν ἴσχυαν, τοὺς ὤπλισαν μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὁμοϊδεατῶν τους κομμουνιστῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδιαίτερα τῶν Βαλκανίων καὶ τοὺς ἐξαπέλυσαν ἐναντίον τῆς Πατρίδος. Τί θέλουν ; Θέλουν νὰ κατολάβουν τὴν ἐξουσία, θέλουν νὰ ἐπιβεβαιώσουν στὴν 'Ελλάδα κομμουνιστικὸ καθεστὼς, θέλουν νὰ σκλαβώσουν αὐτοὶ οἱ λίγοι τοὺς πολλοὺς, ἐλευθέρους καὶ δημοκράτες "Ελληνες.

Γι' αὐτὸ τους τὸν σκοπὸ θυσιάζουν τὰ πάντα, τὰ παιδιὰ, τὶς γυναῖκες, τοὺς ἄνδρες μας, τὰ χωριὰ καὶ τὶς πόλεις μας καὶ τὴν καλύτερη ἐπαρχία μας: τὴν ἑλληνικὴ Μακεδονία.

Αὐτοὶ οἱ δύο κόσμοι παλεύουν θανάσιμον ἀγῶνα. Καὶ ἐγὼ βρισκόμουν στὴ μέση, ἄβουλος καὶ ἀνίκανος νὰ πάρω μιὰν ἀπόφαση, παρατηρητὴς, γλυστρώντας κάθε μέρα πιὸ βαθειὰ στὸ δρόμο τῆς προδοσίας γιατὶ στεροῦσα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Πατρίδος ἕνα χέρι ἱκανὸ νὰ βαστάῃ ὅπλο. Τόσο λοιπὸν εἶχα συνηθίσει νὰ σέρνουμαι καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σηκωθῶ ὄρθιος ;

Καὶ ἐπῆρα τὴν μεγάλη ἀπόφαση. 'Ετσπείνωσα τὸν ἐγωϊσμό μου, ἀνεγνώρισα τὸ σφάλμα μου, ἔσβυσα στὴν ψυχή μου κάθε παλὴὰ προκατάληψη καὶ παρουσιάστηκα θαρρετὰ στὴ διοίκηση τοῦ τάγματός μας.

'Απεκήρυξα τὸν κομμουνισμὸ σὰν ἐχθρὸ καὶ προδότη τῆς Πατρίδος καὶ ἐζήτησα νὰ μοῦ δοθῇ ἡ τιμὴ νὰ πολεμήσω, "Ελληνας στρατιώτης ἐγὼ, δίπλα στοὺς "Ελληνες στρατιώτες.

Καὶ γίνηκε. Καὶ μάλιστα ὄχι μόνο μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της ἡ Πατρίδα μας σὰν τέλεια δικό της, ἀλλὰ καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ πρόκειται ἀκόμα νὰ μοῦ ἀποδοθῇ. Γρήγορα θὰ φύγω ἀπὸ τὸ νησί μας, γιατὶ διάζουμαι νὰ βρεθῶ στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, βιάζουμαι νὰ κερδίσω τὸν χαμένο χρόνο.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ "Ελληνες

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΩΝ Α.Α. Μ.Μ. ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ.— Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) Αἱ Α.Α. Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ) τοῦ Β) ΧΙ Γ.Ε.Σ. ἐπιθεωροῦν τὸ ἀντλιοστάσιον τοῦ Τάγματος. 2) Ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα μεταξὺ τῶν ἐνθουσιώντων στρατιωτῶν μας. 3) Ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα χαρίζει αὐτόγραφον εἰς τὸν Διοικητὴν μας κ. Α. Βασιλόπουλον. 4) Οἱ Ὑπουργοὶ Στρατιωτικῶν, Δικαιοσύνης, Τ.Τ.Τ. καὶ ὁ Στρατηγὸς Βὰν Φλήτ, Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατοπεδάρχου κ. Ἐξαρχάκου ἀφικνοῦνται εἰς τὸ Τάγμα μας. 5) Μία ἄποψις τῆς Λέσχης τῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ Τάγματός μας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος πρὸς τιμὴν τῶν Ὑψηλῶν Ἐπισκεπτῶν. 6) Παρέλασις τοῦ ΚΕΝ πρὸ τῶν Βασιλέων.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΕΠΙ ΤΗ 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀξιωματικοί, Ὑπαξιωματικοί, Στρατιῶται, Σμηνῖται, Ναῦται καὶ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας,

Ἔθνη μὲ μακρὰν Ἱστορίαν καλοῦνται κάθε τόσο νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ αὐτήν. Τὸ ἰδικόν μας τὸ Ἔθνος, ἐν μέσῳ τῶν συνεχῶν σκληροτάτων δοκιμασιῶν του ηὐτύχησεν τοῦλάχιστον τοῦτο: Εἰς τὸ σιωπηλὸν ἐρώτημα τῶν μνημείων του νὰ δύναται σεμνῶς νὰ ἀπαντᾷ: Ἡσυχεῖτε νεκροί. Θὰ σταθῶμεν ἀντάξιοι ὑμῶν.

Στρατιῶται τῆς Ἑλλάδος! Τὰ ἔργα σας μοῦ παρέχουν τὸ δικαίωμα νὰ προβῶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν τολμηρὰν αὐτὴν βεβαίωσιν. Τιμῶμεν σήμερα τὴν μνήμην Ἡρώων. Τοὺς μνημονεύομεν ὄχι μὲ πανηγύρεις, οὔτε μὲ λόγους ἀργούς. Ἀλλ' ὅπως πρὸ σήκει εἰς τοιούτους Ἄνδρας: Μὲ νέαν θυσίαν αἵματος, μὲ ἔργα ἀρετῆς, μὲ τρόπαια Ἐλευθερίας.

Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἠγέρθησαν Ἐκεῖνοι, πρὸ ἑκατὸν εἴκοσιν ὀκτὼ ἐτῶν, μιὰ ἐλευθερίαν μακρυνὴν τὴν ὁποίαν ἁπλῶς ὡραματίζοντο, ἐν μέσῳ Εὐρώπης ψυχρᾶς, κλίματος δυσμενοῦς. Ἐχρειάσθησαν 7 ἔτη διὰ νὰ ἔλθη τὸ Ναυαρῖνον. Μαχόμενοι ὅμως διὰ τὰ ἰδικά των βουνὰ καὶ τὰς θαλάσσας, ἐθεμελίωσαν πρωτοπόροι τὴν ἰδέα τῆς Ἐθνότητος.

Ἀμυνόμεθα ἤδη ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν κατέκτησαν Ἐκεῖνοι, ὄχι ὁράματος πλέον ἁπλοῦ, ἀλλὰ βωμῶν, ἑστιῶν ἐλευθέρων, τῶν θεσμῶν, τοῦ τρο[illegible]ς μας, ἑνὸς ὡραίου [illegible] τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς Πατρίδος. Μαχόμενοι ὅμως ὑπὲρ τῶν ἰδίων, πρωτοποροῦμε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα μιᾶς Ἰδέας.

Τῆς ἐλευθέρας προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου ἀπειλουμένης σήμερον ἀπὸ τὴν μαζικὴν ἰσοπεκατακτήσεως γνησίως Ἑλληνικῆς τὴν ὁποίαν προεξέτεινεν ὁ Χριστιανισμὸς διὰ νὰ θεμελιώση τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν, τὴν ὡραιοτέραν ἐλπίδα τοῦ Κόσμου. Εἶνε βαρεῖα, ἀλλ' ὑψίστη τιμὴ διὰ τὴν μικρὰν μας Πατρίδα ὅτι ἐξελέγη αὐτὴ διὰ τόσον μεγάλην ἀποστολήν.

Ἄνδρες τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων! Κατήλθετε εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὅπως οἱ Πρόγονοί σας, μὲ τὸν κόσμον γύρω σας ἀμφιβάλλοντα, πτοούμενον ἢ ἐχθρικόν. Ἡ ἁπλῆ ἀλλ' ἀκλόνητος πίστις σας, ἡ ἄκαμπτος ἐμμονή σας, ἡ αἰσιόδοξος θέλησις τῆς Νίκης, ἔσχισαν τὸν πέπλον τοῦ ψεύδους, ἔκαμψαν τοὺς δισταγμοὺς καὶ τώρα ὁ κόσμος ὁλόκληρος τοῦ πολιτισμοῦ ἀναγνωρίζει τὸ ἔργο σας. Αὐτὸ εἶνε τὸ νόημα καὶ τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς καὶ Συμμαχικῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἐργασίας καὶ τῆς Νίκης.

Δὲν θὰ λησμονήσετε ποτὲ τοὺς Συμμάχους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐστάθησαν καὶ ἵστανται εἰς τὸ πλευρόν σας, ὅπως δὲν ἐλησμονήσαμε ποτὲ τὸ Ναυαρῖνον. Στρατιῶται, πολεμισταὶ τῆς Ἑλλάδος. Μᾶς ἀναμένουν ἀκόμη ἀγῶνες τραχεῖς Θὰ χρειασθῇ ὁλόκληρος ἡ πεῖρα σας, ἡ φλογερὰ πίστις, ἡ ἀδίστακτος θυσία, ἡ ἀκλόνητος ἐμμονή εἰς τὸ καθῆκον, ἡ διαρκὴς συναίσθησις τῆς εὐθύνης ἔναντι τοῦ Ἔθνους τὸ ὁποῖον σᾶς ἐμπιστεύεται τὰς τύχας του, ἔναντι τῶν νεκρῶν μας, ἔναντι τῶν γενεῶν ποὺ ἔρχονται, διὰ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὸ ἔργον σας.

Γνωρίζω ὅμως πρὸς ποίους ἀπευθύνομαι. Ὁ δρόμος τῆς Νίκης εἶνε μακρὸς ἀλλὰ γνώριμος εἰς τὸν Στρατὸν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸν δρομόν αὐτὸν βαδίζομεν σήμερον.

Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΓΟΣ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ Α΄ ΤΑΓΜΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Μὲ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα καὶ μὲ ἐθνικὸν παλμὸν ἐωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας εἰς τὸ Τάγμα.

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Βασιλέων εἰς τὴν Μακρόνησον ἔδωσε τὸν τόνον τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως τῆς ἑβδομάδας «Ἐργασία—Νίκη», τῆς ὁποίας τὸ ἀποκορύφωμα ἦτο ἡ Ἐθνική μας Ἑορτή.

Οἱ στρατιῶται τοῦ Α΄ Ταγματος Σκαπανέων ἡμιλλῶντο σὲ ἑλληνοπρεπεῖς ἐκδηλώσεις —ἐκδηλώσεις ποὺ ὑπηγορεύοντο ἀπὸ τὴν χαρὰ ποὺ γεμίζει τὶς ψυχὲς ὅλων, ὅτι εὑρίσκονται στὸ μεγάλο δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης.

Ἡ Μακρόνησος ἔζησε στιγμὲς μοναδικές. Παντοῦ ἦταν χυμένος ἕνας ἀέρας ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ οἱ σκέψεις ὅλων ἐστρέφοντο μὲ σεβασμὸ πρὸς τὶς ἡρωικὲς μορφὲς τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ Λεωνίδα μέχρι τῶν ἀετῶν τοῦ Γράμμου καὶ τῆς Μουργκάνας. Καὶ ἦταν γενικὴ ἡ φλογερὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἀπαίτησις ὅλων νὰ βρεθοῦν πολὺ σύντομα ἐκεῖ, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἥρωες καὶ οἱ ἥρωες ἡμίθεοι

⁂

Ἀπὸ τῆς 24ης Μαρτίου ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἑορτῶν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Παλιγγενεσίᾳ μὲ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὑπὸ τοῦ πανοσ. στρατιωτικοῦ ἱερέως κ. Κερνάρου.

Ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τοῦ ἐφ. ἀνθ)γοῦ κ. Λόξα Ἀντ. μὲ θέμα: «Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις». Ὁ ὁμιλητὴς μὲ γλαφυρότητα ὕφους καὶ πραγματικὴν ἔμπνευσιν ἔδωσε μίαν εἰκόνα τῆς μεγάλης προσπαθείας, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον οἱ τότε Ἕλληνες τοῦ 1821 —ἄλλος ἀναλαβὼν τὸ οἰκονομικὸν βάρος τοῦ Ἀγῶνος, ἄλλος τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ καὶ ἄλλος ζωσθεὶς τὴν σπάθην τῆς Ἐθνικῆς Νεμέσεως— καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς εὐτυχὲς τέλος.

Ὁ τέως ἐφ. ἀνθ)γὸς Καλαποθαράκος Σταμ. ἐν συνεχείᾳ ἐξεφώ κατὰ Λόχους ὑπῆρξε πλούσιον καὶ ἐλληνικώτατον. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Γραφείων Ἠθικῆς Ἀγωγῆς τῶν Λόχων ἐξεφώνησαν ὁμιλίας ἐθνικοῦ περιεχομένου εἰς τὸν χῶρον στρατωνισμοῦ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ στρατιῶται ἐτραγούδησαν καὶ ἐχόρευσαν θούρια καὶ ἑλληνικοὺς χορούς.

Ἡ μεγάλη ὅμως συγκίνησις τῆς ἡμέρας ἦτο ἡ ἐνθουσιώδης ἐκδήλωσις τῶν μέχρι χθὲς παραπλανημένων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἦλθαν ἀπὸ διάφορα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἤδη εἶνε οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ Τάγματός μας.

Μὲ ἐπιμονὴν ζητοῦσαν νὰ δοῦν τὸν κ. Διοικητὴν καὶ νὰ τοῦ διαδηλώσουν τὴν εἰλικρινῆ ἀπόφασίν των νὰ ἐνταχθοῦν καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὸ ἐθνικὸν χαράκωμα τῆς Πατρίδος.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησε δι' ὀλίγων ὁ ἀνθ)γὸς κ. Περδικάρης, τονίσας ὅτι καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ παλαιοὶ στρατιῶται τῆς Μακρονήσου κατὰ τίποτε δὲν διαφέρουν, καὶ ὅτι γρήγορα θὰ γίνουν ἄξιοι τῆς τιμῆς νὰ ὑπερασπίζονται τὴν Πατρίδα.

Τὸ ὅλον πρόγραμμα τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς δυστυχῶς δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ὁλοκληρωθῇ λόγῳ τοῦ πνέοντος σφοδροῦ ἀνέμου.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ Γραφεῖον Ἠθικῆς Ἀγωγῆς τοῦ Τάγματος διωργάνωσε καὶ μετέδωσε διὰ τοῦ μικροφώνου τῆς Λέσχης τῶν Ἀξιωματικῶν εἰς ὅλον τὸ Τάγμα ἕνα θαυμάσιον ἑλληνικὸν μουσικοφιλολογικὸν πρόγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος ἡ Χορῳδία τοῦ Τάγματος («Θούρια» καὶ «Ἐθνικὰ δημοτικὰ τραγούδια»), ἡ Ὀρχήστρα καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα («Σκέτς, ἀπαγγελίες καὶ ἀνέκδοτα»).

Τοιουτοτρόπως ἔληξεν ὁ ἑορτασμὸς τῆς 25ης Μαρτίου, ποὺ γιὰ τοὺς Μακρονησιῶτες εἶχε διπλὸ χαρακτήρα: νὰ δείξῃ τὸν σεβασμόν τους πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἥρωας τῆς Ἐθνικῆς μας Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὴν πεποίθησίν τους

ΜΕ ΕΘΝΙΚΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ...

ΕΣΗΚΩΣΑ
ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ

Στὶς 23 Μαρτίου 1940 ἐγὼ ὁ πρώην κομμουνιστής, ὁ πρώην ἐλασίτης, ἐγώ, ποὺ μέχρι χθὲς ἀκόμη ἐθεωροῦσα τὸ θεσμὸ τῆς Βασιλείας, σὰν σύμβολο καταπιέσεως καὶ διχασμοῦ τοῦ τόπου μας, ἐγὼ ἐσήκωσα τὴν Βασίλισσα στὰ χέρια μου, τὴν ἐσήκωσα ψηλὰ μαζὶ μὲ ἄλλα παλληκάρια, Ἕλληνες Μακρονησιῶτες στρατιῶτες. Τὴν μετέφερα μὲ συγκίνηση, μὲ σεβασμό, μὲ λατρεία, ὡς τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ μας γιὰ νὰ μὴν πατήση τὸ πόδι της στὴ Γῆ.

Ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνα κῦμα τῆς ἀνθρωποθάλασσας τῶν τριακοσίων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ὀκτὼ χιλιάδων στρατιωτῶν, ποὺ γελοῦσε, ποὺ ζητωκραύγαζε, ποὺ σήκωνε ψηλὰ στὰ χέρια της τὶς Ζωντανὲς Σημαῖες, τὰ Σύμβολα τῆς Πατρίδος, τοῦ Πολέμου καὶ τῆς Νίκης, τὴν Βασίλισσα καὶ τὸν Βασιλιᾶ, τὸν Ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν, τὸν Ἀμερικανὸ Στρατηγό, τὸν Ἱδρυτὴ τῆς Μακρονήσου καὶ τὸν Πατέρα τοῦ Τάγματος.

Καὶ προχωροῦσε ἡ ἀνθρωποθάλασσα, κι' ἐκοινωνοῦσαν οἱ ψυχὲς καὶ γινόντουσαν Μιά. Οἱ Ἡγέτες καὶ ὁ Στρατὸς μέσα στὸ καμίνι τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως σφυρηλατοῦσαν τὴν Νικήτρια Ἑλλάδα.

Κι' ὅταν φθάσαμε στὸ λιμάνι κι' ὅταν ἀνέβηκαν στὸ πολεμικὸ ἡ Βασίλισσα κι' ὁ Βασιλιᾶς, ἤτανε δικοί μας πιά. Τὰ μάτ'α μας δακρύζανε, ἀλλὰ καὶ τὰ Δικά Τους. Δίπλα-δίπλα, στὴν πρύμνη μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὴ συγκίνηση στὰ μάτια μᾶς χαιρετοῦσαν, ὅπως ὁ Πατέρας καὶ ἡ Μάννα θὰ χαιρετοῦσαν τὰ παιδιά τους.

Καὶ τὸ πιστέψαμε ὁλόψυχα. Καὶ ἤμαστε τώρα πιά, καὶ θὰ τὸ βροντοφωνήσουμε στοὺς ἄπιστους καὶ στοὺς μικρόψυχους ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τῆς Βασίλισσας καὶ τοῦ Βασιλιᾶ, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, οἱ πολεμιστές ποὺ ἐξεφύτρωσαν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς Πατρίδος μας, ἐνὸς ὡραίου [illegible] τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς Πατρίδος. Μαχόμενοι ὅμως ὑπὲρ τῶν ἰδίων, πρωτοποροῦμε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα μιᾶς Ἰδέας.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΝΙΚΗ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὅσο κι' ἂν οἱ ἀρνηταὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Πατρίδος χρόνια τώρα γκρεμίζουν καὶ καταστρέφουν ὅ,τι ἔμεινε ὄρθιο στὸν τόπο μας, ὅμως τὸ Ἔθνος προχωρεῖ στὴν ἀνασυγκρότησι τῶν ἐρειπίων καὶ στὴ στρατιωτικὴ νίκη. Τὰ γκρεμισμένα σπίτια χτίζονται ξανά. Τὰ λιμάνια καὶ τὰ γεφύρια φτιάχνονται πάλι. Ὁ ἀποδιωγμένος ἀγροτικὸς πληθυσμὸς ἐπανέρχεται σιγὰ-σιγὰ στὶς ἑστίες του καὶ καλλιεργεῖ τὴν ἱερὴ γῆ του. Ἡ βιομηχανία ἐπανέρχεται στὸν προπολεμικὸ ρυθμό της γιὰ νὰ δώση τὰ ἀπαραίτητα στὸν πληθυσμὸ ἀγαθὰ καὶ νὰ ἀπορροφήση τὰ ἐργατικὰ χέρια τῆς χώρας. Καὶ ὁ ἔνδοξος Στρατός, ἡ συνισταμένη τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, τὸ ἀποκορύφωμα τῶν προσπαθειῶν τῆς Φυλῆς, χαρίζει μὲ τὶς αἱμάτινες σπαθιές του μιὰ ἄλλη ΝΙΚΗ. Τὴ νίκη τῆς ἐπιβιώσεως τῆς Φυλῆς μας. Δημιουργεῖ μὲ τὴ σταθερή του προέλασι τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴν αὐριανὴ μάχη τῆς εἰρήνης καὶ τὴν καλυτέρευσι τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἡ Ἑλλὰς σὲ μιὰ ὑπερανθρωπη προσπάθεια νὰ ζήση. Ἀποφασισμένη νὰ νικήση!

Τὴν ἀπόφασί του αὐτὴ δ εδήλωσε παιανηγυρικὰ τὸ μαχόμενο Ἔθνος τὴν ἑβδομάδα τῆς «Ἐργασίας καὶ τῆς Νίκης». Δὲν ἐδημοκόπησε οὔτε καὶ θέλησε νὰ περιαυτολογήση. Ἐπέδειξε τὴ ζωτικότητά του. Διεδήλωσε τὴν ἀκλόνητη προσήλωσή του στὰ ἰδανικὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ἀπόλυτη πεποίθησί του στὴ νίκη τῆς Ἑλλάδος.

Μά, πρὸ παντός, ἐξώρμησε γιὰ νὰ διαλύση τὶς πλάνες τοῦ ἔξω κόσμου καὶ νὰ ρίξη ἄπλετο φῶς στὶς συκοφαντίες τῶν ἐχθρῶν του. Γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ὅτι ὁ ὑπερήφανος καὶ καρτερικὸς Λαός μας δὲν εἶνε παράσιτο, οὔτε ἐπαιτεῖ γιὰ νὰ ζήση. Ζῆ μὲ τὴ σκληρὴ ἐργασία καὶ τὴν πὸ νὰ φωτίση. Γιὰ νὰ γίνη ὁ πρῶτος ἐργάτης τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν βρῆκε τὴ δικαίωσι τῶν ἐθνικῶν του πόθων, δὲν ἐπραγματοποίησε τὶς ἐθνικές του διεκδικήσεις παρὰ μὲ τὴν ἀδιάκοπη προσπάθεια καὶ τὸ μόχθο τῆς δουλειᾶς, παρεμβαλλόντας ἐμπόδια καὶ τραβώντας μπροστά.

Ζήτησε πάντα τὴν εἰρήνη. Ἀκόμη κι' ὅταν πολεμοῦσε. Κι' ὅταν βαρὺς ὁ ἀχὸς τῆς μάχης πλημμύριζε τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά του. Δὲν νικοῦσε παιρὰ γιὰ νὰ φέρη τὸ λυτρωμὸ καὶ τὸ φῶς σὲ σκλάβους, Ἕλληνες καὶ μή. Δὲν προμαχοῦσε στὸ δράμο τῆς μοίρας του, χωρὶς νὰ στήση μνημεῖα τέχνης καὶ πολιτισμοῦ.

Ἐργασία καὶ Νίκη. Αὐτὸ ὑπῆρξε πάντα τὸ ἔμβλημά μας. Τὸ βροντοφωνάξαμε καὶ τώρα. Γιὰ νὰ γίνη λάβαρο κάθε Λαοῦ καὶ κάθε ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ γίνη λάβαρο μιᾶς νέας ζωῆς.

Ὁ Παρθενώνας καὶ ἡ Ἀκρόπολις! Ὁ Μαραθώνας καὶ ἡ Σαλαμῖνα! Ἡ εἰρηνικὴ ἐργασία καὶ ἡ πολεμικὴ προσπάθεια. Νὰ ἡ φωτεινὴ καὶ αἰώνια σύνθεσις τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ, ποὺ στάθηκε σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ὁ ἄριστος πολίτης τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἡρωϊκὸς πολεμιστής. Δυὸ ὄψεις τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, στενὰ συνυφασμένες ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη.

Παλαίψαμε σκληρὰ μὲ τὴ Φύσι γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε τὴν Ἀκρόπολι αὐτὴ τῆς Γῆς, ποὺ ἀκούει στὸ ὄνομα ΕΛΛΑΔΑ. Ἀγωνιστήκαμε γιὰ νὰ τὴν κρατήσουμε ἐλεύθερη. Τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔχυσαν οἱ γενεὲς στὴ γῆ αὐτὴ γιὰ νὰ στήσουν τὰ ἱερά, τοὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἑστίες, καὶ τὴν στόλισαν μ' ἀγάλματα καὶ αἰώνια μνημεῖα, οὔτε τὸν ἄφησαν, οὔτε θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πάη χαμένος. Μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς Φυλῆς ἔσμιξε τὸ ἅλικο αἷμα τῶν ἡρωικῶν της προμάχων γιὰ νὰ ποτίσουν καὶ νὰ θεμελιώσουν τὸ αἰωνόβιο ἐθνικό μας

ΤΑ ΝΕΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ατομικήν μας δύναμιν. Δὲν βλέπουν ἐνώπιόν των τοὺς θησαυροὺς τῆς Εὐρώπης μὲ μίαν ἀστυνομικὴν μόνον δύναμιν, ὡς φρουράν, ὅταν οἱ ἴδιοι διαθέτουν ἑκατοντάδες μεραρχιῶν; Ἐὰν ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ συμπεραίνουν, ὅτι μποροῦν νὰ κυριεύσουν τοὺς θησαυροὺς αὐτούς, χωρὶς μεγάλους κινδύνους, ἐὰν ἀκόμη στηρίζωνται εἰς τὸν μικρὸν ἀριθμὸν συμμαχικῶν στρατευμάτων ἐν Εὐρώπῃ, γιὰ νὰ μετρήσουν τὴν ἔκτασιν τῶν ἀμερικανικῶν ἀντιποίνων, ἔχουν κάθε λόγο νὰ πιστεύουν τὸ χειρότερον.

Κατὰ τὸν ἴδιον συλλογισμὸν συμπεραίνει κανεὶς, ὅτι μερικοὶ ρῶσσοι στρατηγοὶ δὲν ἔχουν πεισθῆ ὅτι ἡ Ἀμερικὴ θὰ χρησιμοποιήσῃ πράγματι ἀτομικὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἀστικῶν πληθυσμῶν. Ἄλλοι πιστεύουν ὅτι τὰ ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπωθηθοῦν. Ἄλλοι ἀκόμη ἐπιμένουν νὰ ὑποτιμοῦν τὴν ἀξίαν τῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν.

Ἡ δυνατότης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ρωσσικὴν ἐπίθεσιν περιορίζεται ἐξ' ὁλοκλήρου εἰς τὰ ἑξῆς δύο ἐρωτήματα:

1) Κατέχουν πρὸς τὸ παρὸν αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀτομικῶν βομβῶν, ἐξαιρετικὰ ἀποτελεσματικῶν;

2) Οἱ βόμβες αὐτὲς εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσουν καὶ νὰ ριφθοῦν ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων πηγῶν τῆς σοβιετικῆς δυνάμεως;

Εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα ἀπαντῶμεν καταφατικῶς!

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου οἱ μεγαλύτεροι εἰδικοὶ τοῦ κόσμου, διασκορπισμένοι εἰς τὸ ἔδαφος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐργάζονται νύκτα καὶ μέρα εἰς θαυμάσια ἐργαστήρια, τὰ ὁποῖα διαθέτουν μηχανήματα, ὅ-[illegible]οια τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουν [illegible] ὅλον τὸν κόσμον. Ὅσοι γνω-[illegible]ουν τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὸ ἐφευ-[illegible]ὸν πνεῦμα τῶν ἀμερικανῶν [illegible]γηθοῦν εἰς τὸ συμπέρα-[illegible] ἡ Ἀμερικὴ διαθέτει εἰς [illegible]τοσότητα, ὄχι ἕναν ἀλ-[illegible]ους τύπους ἀτομικῶν [illegible]τι ἡ ἀτομικὴ βόμβα [illegible]ῖνε ἀρκετὲς φορὲς [illegible] ἀποτελεσματικὴ [illegible]οῦ 1945.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ συμπεράσματα τῆς λογικῆς, ἐξηγεῖται γιατὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἐξαπελύθη μιὰ προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία τῶν Ρώσσων μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ πεισθοῦν οἱ λαοὶ ὅτι ὑπερτιμᾶται ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ οἱ θιασῶται της εἶνε ὀνειροπόλοι. Ὅσοι ὅμως ὑπολογίζουν εἰς αὐτὴν καὶ πιστεύουν εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητά της δὲν εἶνε ὀνειροπόλοι! Ἀντιμετωπίζουν αὐτὴν τὴν πραγματικότητα. Δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο πλέον παρὰ ἡ διαταγὴ τοῦ Προέδρου γιὰ νὰ τεθοῦν στὴ διάθεση τῆς ἀεροπορίας αἱ ἀτομικαὶ βόμβαι. Καὶ τότε ἡ Ρωσσία θὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῆς Καρχηδόνος!

Πολλοὶ παραγνωρίζουν τὰ γεγονότα αὐτὰ καὶ λέγουν, ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ Ρωσσία εἶνε πολὺ μακράν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἀμερικανικὰ βομβαρδιστικὰ εἶνε πολὺ βαρειά. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ποτὲ ἕνα θεμελιῶδες δεδομένον: 50.000 ἀμερικανοὶ — καὶ 360 τελειότατα βομβαρδιστικὰ τοῦ Ἀρχηγείου Στρατηγικῆς Ἀεροπορίας ἀποτελοῦν τὴν πλέον μαχητικὴν καὶ καταστρεπτικὴν δύναμιν ποὺ ἐγνώρισεν ὁ κόσμος. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνα ἔθνος μπορεῖ νὰ κτυπήσῃ καὶ τὴν καρδιὰ ἀκόμη ὁποιουδήποτε ἐχθροῦ, εὐθὺς ἀμέσως μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Μένει ἀκόμη νὰ γνωρίσουμε ἂν τὰ βομβαρδιστικὰ αὐτὰ μποροῦν νὰ προσεγγίσουν τοὺς στόχους. Πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἀεροπλᾶνον τύπου Β-29, τὸ ὁποῖον θὰ μεταφέρῃ τὴν ἀτομικὴν βόμβαν, εἶνε τὸ τελειότερον τετρακινητήριον βομβαρδιστικὸν τοῦ κόσμου. Μπορεῖ μὲ φορτίον μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας νὰ διανύσῃ χωρὶς σταθμοὺς 8.000 χιλιόμετρα, μὲ ὡριαίαν ταχύτητα 480 καὶ πλέον χιλιόμετρα. Διὰ λόγους οἰκονομίας θὰ συνεχίσουμε νὰ χρησιμοποιοῦμε ὑπερποντίους ἀεροπορικὰς βάσεις μέχρις ὅτου ἀποκτήσουμε ἀεροπλάνα μεγαλυτέρας ἀκτῖνος δράσεως. Ἐν τούτοις τὰ ἀεροπλάνα αὐτά, ἂν ἀπογειωθοῦν ἀπὸ τὴν Ἰσλανδίαν, Ἀγγλίαν, Ἱσπανίαν καὶ Βόρειον Ἀφρικήν, μποροῦν νὰ φθάσουν μέχρι τῶν ζωτικῶν σημείων τῆς Ρωσίας καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν βάσιν των. Ἐὰν αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι διαθέτουν συγχρόνως βάσεις στὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, ἡ ἀεροπορία εἶνε εἰς θέσιν νὰ πηγαινοέρχεται μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν χωρῶν.

Οἱ ἐλεύθεροι Λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ἐὰν ἔχουν ἀκριβῆ ἐπίγνωσιν τῆς ἀτομικῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν διαθέτει ἡ Ἀμερική, δὲν θὰ εὑρεθοῦν εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν, εἰς περίπτωσιν πολέμου, ἀλλὰ θὰ ἀντλήσουν θάρρος διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἐπιθέσεως.

Αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι ἔχουν ξεκαθαρίσει τὴν στάσιν των. Διαθέτουν ἀτομικὲς βόμβες καὶ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἱκανὰ νὰ τὰς φέρουν μέχρι τῶν ἐχθρικῶν στόχων.

Δὲν ἐπιθυμοῦν τὸν πόλεμον καί, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, τὸν προλῆψιν αὐτὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἐκθειάζουν ὡρισμένοι ἀνεύθυνοι.

Ἐὰν ὅμως οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κρεμλίνου ἀναλάβουν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐπιθέσεως, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶνε εἰς θέσιν νὰ πλήξουν καὶ νὰ καταστρέψουν τὰ νευραλγικὰ σημεῖα τῆς σοβιετικῆς δυνάμεως.

Β—ς

τοῦ πανοσ. στρατιωτικοῦ ἱερέως κ. Κορνάρου.

Ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τοῦ ἐφ. ἀνθ)γοῦ κ. Λόξα Ἀντ. μὲ θέμα: «Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις». Ὁ ὁμιλητὴς μὲ γλαφυρότητα ὕφους καὶ πραγματικὴν ἐμπνευσιν ἔδωσε μίαν εἰκόνα τῆς μεγάλης προσπαθείας, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον οἱ τότε Ἕλληνες τοῦ 1821 —ἄλλος ἀναλαβὼν τὸ οἰκονομικὸν βάρος τοῦ Ἀγῶνος, ἄλλος τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ καὶ ἄλλος ζωσθεὶς τὴν σπάθην τῆς Ἐθνικῆς Νεμέσεως— καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς εὐτυχὲς τέλος.

Ὁ τέως ἐφ. ἀνθ)γὸς Καλαποθαράκος Σταμ. ἐν συνεχείᾳ ἐξεφώνησε τὸ χρονικὸν τῆς ἡμέρας μὲ θέμα: «25η Μαρτίου — Ὁ Ἐθνικὸς Εὐαγγελισμός».

Τὴν ἐπομένην, 25ην Μαρτίου, ἡ Χορῳδία τοῦ Τάγματος ἔψαλε τὸ ἑωθινὸν καὶ θούρια περιερχομένη τὸν χῶρον τοῦ καταυλισμοῦ.

Ἀκολούθως ἐγένετο λειτουργία καὶ δοξολογία ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. στρατ. ἱερέως κ. Κορνάρου.

Ὁ ἀνθ)γὸς κ. Περδικάρης Χαρ. μὲ ἐμπνευσμένα λόγια καὶ εἰλικρινῆ συγκίνησιν ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Ὁ κ. ἀνθ)γὸς ἔδωσε τὸν τόνον καὶ τὴν σημασίαν τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς ἀναπτύξας μὲ φλογερὰ πατριωτικὰ λόγια τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1821 —ἀποστολὴν διαδόσεως καὶ διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐλευθέρων Λαῶν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἰδιαιτέρως ἐτόνισε τὸν ἀποφασιστικὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ ἡ σὰν φωτεινὸ μετέωρο ἐθνικὴ δρᾶσις τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, ὡς καὶ ὁ θούριος τοῦ Ρήγα.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ὁ ἄνεμος. Μέσα ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ κ. Κατσίμπα, σὰν νἄρχεται ἀπὸ πολὺ βαθειὰ, ἀπὸ μακρυνὸ ἀντίλαλο, σὰν ἀχὸς τῆς ὅλης στρατιωτικῆς του ζωῆς, Καὶ ἀπάνω ἐκεῖ στοῦ θεάτρου τὸ χῶρο, οἱ ἄνδρες τοῦ Κ. Ε. Ν. συγκεντρωμένοι μὲ τοὺς ἀξιωματικούς των χορεύουν κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ἀθάνατους ἑλληνικοὺς χοροὺς γεμάτους λεβεντιὰ καὶ περηφάνεια.

Ἡ γιορτὴ τὸ βράδυ συνεχίσθη στὴ κατάφωτη Λέσχη, ποὺ μιὰ θάλασσα ἀπὸ χρώματα ἐθνικὰ πλημμυρίζει τὸ χῶρο καὶ νομίζεις πὼς σπάζουν τὰ κύματά της στοὺς τοίχους ἀφίνοντας ἀσπρογάλαζιες γιρλάντες. Εἰς τὰς 20.10′ ὁ κ. Διοικητὴς τοῦ τάγματος εἰσέρχεται συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς ἱερεῖς τὸν κ. ὑποδιοικητὴν καὶ τὸν ὑπολοχαγὸν τῆς Β XI κ. Τσερπὲν. Ἡ βραδυὰ ἀνοίγει μὲ τὸν «παιᾶνα» ἀπὸ τὴν χορῳδία μας. Ἀκολουθεῖ μιὰ ὤμορφη ἀπαγγελία «Τὸ κρυφὸ σχολειὸ» ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν κ. Περδικάρη. Καὶ νοιώθεις τὸν ἀγέρα ποὺ ξεχύνεται καὶ περνάει ἀπὸ τὰ κλώνια στὸ τραγοῦδι τῆς χορῳδίας «Ἕνας πεῦκος». Ξάφνου προβάλλει ἡ Ἑλλάδα μὲ ξέπλεκα μαλλιὰ, κατάλευκα ντυμένη, τὴ συνοδεύουν ἕνας φουστανελλᾶς, ἕνας φαντάρος καὶ ἕνας ἀεροπόρος πλέκοντας τὸ στεφάνι τοῦ κοινοῦ καὶ μεγάλου ἀγῶνος, ἐνῷ ἀκράτητα χειροκροτήματα δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ κάνουν νὰ ἀραιώνουν τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ.

Ἡ ὀρχήστρα σκορπᾷ σὲ τόνους γλυκοὺς μιὰ ὑπερκόσμια μαγεία, ἀγκαλιάζει καὶ μαλακώνει τὶς ὧρες ποὺ διαβαίνουνε σιγανές. Ὁ στρατιώτης Ξυδίας σὲ μιὰ μονῳδία, ποὺ θυμίζει βουνήσιο θυμάρι, τὸν ἀντίλαλο ποὺ σπάζει ἀπάνω στὰ βράχια, τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ ποὺ ἑνώνεται μὲ τὸ πόθο μιᾶς ἀγνῆς χωρικῆς μεγάτη ἀπὸ Ἑλλάδα στὴν ἀπρόσμενη μοῖρά της. Ἀκολουθεῖ μουσικὴ, τραγούδια ζυμωμένα μὲ τὴν ὠμορφιὰ τῆς ζωῆς, τὴν ἁρμύρα καὶ τὴν πίκρα τῆς θάλασσας σκεπασμένα ἀπὸ τὸν ἀφηνιασμένο τόνο τοῦ δοξαριοῦ ποὺ ἁπλώνεται καὶ χάνεται πέρα μακρυὰ στὸ γυαλό.

Ὁ μετρητὴς τοῦ χρόνου κινάει γοργὰ τὸν τροχό του, οἱ ὧρες κυλᾶνε καὶ κλείνει ἡ βραδυὰ ἀφίνοντας μέσ' στὶς ψυχές μας τὴ συναίσθησιν τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας τοῦ καλοῦ καὶ ὡραίου ποὺ χάρισε πάντα ἡ γλυκειά μας Ἑλλάδα στὸν κόσμο.

ΡΑΣΠΑΣ

ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΩ ΤΟΝ ΚΟΜΟΥΣΜΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

στρατιῶτες, συνάδελφοί μου.

Εἴθε ἡ ἐμπειρία μου — ἔστω καὶ καθυστερημένη — νὰ βοηθήσῃ ὅσους ἀπὸ σᾶς δὲν φέρουν ἀκόμα ὅπλο νὰ τὸ ἁρπάξουν καὶ νὰ πολεμήσουν, εἴθε νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους ποὺ τιμήθηκαν μὲ αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνη, νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γρήγορα καὶ ἀποτελεσματικά. Γιατὶ ὁ πόλεμος δὲν τέλειωσε, ὁ πόλεμος γιὰ τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρὰ, γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση, τὴ δημιουργία καὶ τὴν εἰρήνη θέλει κι' ἄλλες προσπάθειες καὶ αἷμα. Αὐτὲς τὶς προσπάθειες, αὐτὸ τὸ αἷμα θὰ τὰ προσφέρουμε ἐμεῖς μαζὶ μὲ τὶς χιλιάδες τὶς ἄλλες τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν γιατὶ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ νικήσωμε. Τὸν ἐχθρὸ τὸν ξέρουμε καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα, ἀπὸ τὰ παλιά. Εἶνε σκληρὸς, ἐπίμονος, ἔχει ἀφιονίσει τοὺς ὁπαδούς του. Γιὰ κανένα δὲν θὰ ὑπάρχῃ οἶκτος ὡς τὴν τελικὴ παράδοση ἄνευ ὅρων.

Ὅσο ἀκριβὰ καὶ ἂν μᾶς στοιχίσῃ θὰ φέρουμε τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος στὸ νικηφόρο τέρμα του γιατὶ πιστεύουμε πὼς μόνον ἔτσι θὰ εἴμαστε ἀληθινὰ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι.

Ζήτω ἡ αἰωνία ΕΛΛΑΔΑ. Θάνατος στοὺς συμμορίτες.

Κι' ὅταν φθάσαμε στὸ λιμάνι κι' ὅταν ἀνέβηκαν στὸ πολεμικὸ ἡ Βασίλισσα κι' ὁ Βασιλιᾶς, ἤτανε δικοί μας πιά. Τὰ μάτ'α μας δακρύζανε, ἀλλὰ καὶ τὰ Δικά Τους. Δίπλα-δίπλα, στὴν πρύμνη μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὴ συγκίνηση στὰ μάτια μᾶς χαιρετοῦσαν, ὅπως ὁ Πατέρας καὶ ἡ Μάννα θὰ χαιρετοῦσαν τὰ παιδιά τους.

Καὶ τὸ πιστέψαμε ὁλόψυχα. Καὶ ἤμαστε τώρα πιά, καὶ θὰ τὸ βροντοφωνήσουμε στοὺς ἄπιστους καὶ στοὺς μικρόψυχους ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τῆς Βασίλισσας καὶ τοῦ Βασιλιᾶ, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, οἱ πολεμιστές της οἱ διαλεχτοί, ἐξαγνισμένοι ἀπὸ κάθε παληὰ ἁμαρτία, ξαναβαφτισμένοι στὸ λουτρὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν. Ἤμαστε ἐμεῖς τὰ κυπαρισσένια κορμιά, ποὺ θὰ τσακίσουμε ὅ,τι ἀκόμα ἀπομένει ὄρθιο ἀπὸ τὸν κόκκινο φασισμό, γιὰ νἄρθῃ πιὸ σύντομα, πιὸ γρήγορα,, ἡ Νίκη, ἡ Χαρὰ καὶ ἡ Λευτεριὰ στὸ βασανισμένο τόπο μας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΕΙΜΑΡΗΣ

λασσε παιανηγυρικὰ τὸ μαχόμενο Ἔθνος τὴν ἑβδομάδα τῆς «Ἐργασίας καὶ τῆς Νίκης». Δὲν ἐδημοκόπησε οὔτε καὶ θέλησε νὰ περιαυτολογήσῃ. Ἐπέδειξε τὴ ζωτικότητά του. Διεδήλωσε τὴν ἀκλόνητη προσήλωσή του στὰ ἰδανικὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ἀπόλυτη πεποίθησί του στὴ νίκη τῆς Ἑλλάδος.

Μά, πρὸ παντός, ἐξάρμησε γιὰ νὰ διαλύσῃ τὶς πλάνες τοῦ ἔξω κόσμου καὶ νὰ ρίξῃ ἄπλετο φῶς στὶς συκοφαντίες τῶν ἐχθρῶν του. Γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ὅτι ὁ ὑπερήφανος καὶ καρτερικὸς Λαός μας δὲν εἶνε παράσιτο, οὔτε ἐπαιτεῖ γιὰ νὰ ζήσῃ. Ζῆ μὲ τὴ σκληρὴ ἐργασία καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ πάντα τὸν χαρακτηρίζει. Ἀξιοποιεῖ τὴν εἰλικρινῆ βοήθεια τῶν Μεγάλων Συμμάχων του. Καὶ ἡ βοήθεια αὐτὴ δὲν εἶνε ἐλεημοσύνη. Εἶνε βοήθεια ποὺ τοῦ ἀξίζει, γιὰ νὰ ἐπουλώσῃ τὶς πληγὲς καὶ νὰ ἐπαναλαβῇ τὸ αἷμα ποὺ ἄφθονα ἔχυσε καὶ χύνει, ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι σήμερα, γιὰ τὴν κοινὴ ὑπόθεσι τῶν ἐλευθέρων Λαῶν.

Ἐργασία καὶ Νίκη. Ἔτσι συνήθισε ὁ Λαὸς αὐτὸς ν' ἀνεβαίνῃ τὸ Γολγοθᾶ του. Νὰ κρατᾷ τὸ καρυοφίλι καὶ τὴν ἀξίνα. Νᾶναι ἐργάτης καὶ πολεμιστής. Νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μάχεται. Νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ νικᾷ. Νὰ μεγαλουργῇ καὶ νὰ δοξάζεται. Στὴ μακραίωνη ἱστορία ποὺ ἔγραψε, δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια, τὸν ἀνθρωπισμὸ καὶ τὸ θάρρος. Δὲν κατέκτησε Λαούς, οὔτε εἶχε ποτὲ σκλάβους. Ἔσχισε τὶς θάλασσες καὶ τὶς στερηὲς μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, εἶπεν: «Αὐτὸς εἶνε ἐθνικὸς ἀγών».

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε μόνον μαχητὴς τῆς Κρητικῆς ἀπελευθερώσεως. Ἐπολέμησε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Καὶ κατόπιν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὴν ἀγωνιστικήν του ψυχήν. Χωρὶς ποτὲ νὰ προδώσῃ τὴν ἐπιστήμην, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκφαυλίσῃ τὴν ἐπιστήμην εἰς προπαγάνδαν, ἀντεπεξῆλθε συντριπτικῶς ἐναντίον τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρουμάνων «ἐπιστημόνων» καὶ τῶν μισθοφορούντων εἰς τὴν ἀνθελληνικὴν προπαγάνδαν Εὐρωπαίων. Καὶ ἀνεδείχθη πάντοτε νικητής, καὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἑλληνικότητος τῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μακροὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διεξήγαγε χάριν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων πρὸς τοὺς ἀμφισβητήσαντας αὐτὸν Βαλκανικοὺς καὶ Εὐρωπαίους ἱστορικοὺς καὶ γλωσσολόγους.

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενον.

Δυὸ ὄψεις τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, στενὰ συνυφασμένες ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη.

Παλαίψαμε σκληρὰ μὲ τὴ Φύσι γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε τὴν Ἀκρόπολι αὐτῆς τῆς Γῆς, ποὺ ἀκούει στὸ ὄνομα ΕΛΛΑΔΑ. Ἀγωνιστήκαμε γιὰ νὰ τὴν κρατήσουμε ἐλεύθερη. Τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔχυσαν οἱ γενεὲς στὴ γῆ αὐτὴ γιὰ νὰ στήσουν τὰ ἱερά, τοὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἑστίες, καὶ τὴν στόλισαν μ' ἀγάλματα καὶ αἰώνια μνημεῖα, οὔτε τὸν ἄφησαν, οὔτε θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πάῃ χαμένος. Μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς Φυλῆς ἔσμιξε τὸ ἄλικο αἷμα τῶν ἡρωικῶν της προμάχων γιὰ νὰ ποτίσουν καὶ νὰ θεριέψουν τὸ αἰωνόβιο ἐθνικό μας δέντρο.

Κάθε βῆμα κι' ἕνα σπασμένο μάρμαρο! Νὰ ἡ ἐργασία. Κάθε βῆμα κι' ἕνας τάφος! Ἡ Νίκη τῆς Φυλῆς!

Τὰ μαυρωμένα ράσα τοῦ Ἔθνους, οἱ ἡλιοκαμμένοι ἀγρόται μας, οἱ ἐργάται τῶν πόλεων, τὰ φεγγοβόλα κι' ἐλπιδοφόρα νειᾶτα μας, ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι Λαοὶ τῆς Οἰκουμένης ποὺ πιστεύουν στὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, οἱ ἰσχυροὶ Σύμμαχοί μας, ποὺ δὲν παύουν νὰ μᾶς βοηθοῦν, ὁ ἔνδοξος Στρατός μας ποὺ ἀκάθεκτος προχωρεῖ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ κάθε καταλύτρα δύναμι καὶ κάθε παραβάτη, ὅλοι μαζὶ παιανηγύρισαν τὴν Ἐθνικὴ Ἑβδομάδα, γιὰ νὰ διαλαλήσουν στὰ πέρατα τοῦ Κόσμου πόσο μεγάλη εἶνε ἡ σημερινὴ προσπάθεια καὶ ἡ ἀνάτασις τῆς χώρας μας πρὸς τὴν Ἐργασία καὶ τὴ Νίκη!

Β—ς

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ναγκάσουν τοὺς ἐπαναστάτας καὶ δεχθοῦν, ἀντὶ τῆς ἑνώσεως μὲ τὴν Ἑλλάδα, πλήρη αὐτονομίαν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου. Τότε, Ἰταλικὸν πολεμικὸν, ἐκ τῶν ἐνεργούντων τὸν ἀποκλεισμὸν, προσωρμίσθη εἴς τι σημεῖον, πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ Χατζιδάκις μὲ τὸ σῶμα του. «Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου ἠρώτησε τοὺς ἐπαναστάτας ἂν δύναται νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν. Ἦτο τὸ χωρίον, ἡ πατρὶς τοῦ Χατζιδάκι, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευσεν ἕως ἐκεῖ καὶ τὸν παρέλαβεν εἰς τὴν πατρικήν του οἰκίαν. Ἐκεῖ συνεζήτησαν διὰ μακρῶν γερμανιστὶ, διότι ἐγνώριζε γερμανικὰ καὶ ὁ Ἰταλὸς πλοίαρχος. Ὁ Χατζιδάκις τότε εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι τρόφιμα ὑπάρχουν εἰς τὴν νῆσον, ὄχι βέβαια πολλὰ ἀλλ' ἀρκετὰ καὶ ὅτι προσεχῶς πρὸ κειται νὰ θερίσουν οἱ κάτοικοι καὶ τὸ ψωμὶ θὰ ὑπάρχῃ, ἑπομένως θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντεπεξέλθουν εἰς τὸν ἀποκλεισμόν. Καὶ συγχρόνως ἐδείκνυε τὰ πέριξ χωράφια, ὥριμα πρὸς θερισμόν. Μὲ περιέργειαν τὸν ἠρώτησε τότε ὁ ξένος ἀπὸ ποῦ κατάγεται, ὅταν δὲ ἔμαθεν ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ χωρίον αὐτὸ, ἠθέλησε νὰ μάθῃ καὶ τί ἐργασίαν κάμνει. Ἀκούσας δὲ μὲ κατάπληξιν ὅτι εἶνε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, εἶπεν: «Αὐτὸς εἶνε ἐθνικὸς ἀγών».

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε μόνον μαχητὴς τῆς Κρητικῆς ἀπελευθερώσεως. Ἐπολέμησε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Καὶ κατόπιν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὴν ἀγωνιστικήν του ψυχήν. Χωρὶς ποτὲ νὰ προδώσῃ τὴν ἐπιστήμην, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκφαυλίσῃ τὴν ἐπιστήμην εἰς προπαγάνδαν, ἀντεπεξῆλθε συντριπτικῶς ἐναντίον τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρουμάνων «ἐπιστημόνων» καὶ τῶν μισθοφορούντων εἰς τὴν ἀνθελληνικὴν προπαγάνδαν Εὐρωπαίων. Καὶ ἀνεδείχθη πάντοτε νικητής, καὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἑλληνικότητος τῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μακροὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διεξήγαγε χάριν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων πρὸς τοὺς ἀμφισβητήσαντας αὐτὸν Βαλκανικοὺς καὶ Εὐρωπαίους ἱστορικοὺς καὶ γλωσσολόγους.

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενον.